

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Στις άλλες σελίδες

Απο το Σηάτλ στη Πράγα
Να οργανώσουμε
την
αντικαπιταλιστική
πάλη
σελ. 6-7

Η βύθιση του
πυρηνικού υποβρυχίου
Κουρσκ
σελ. 8

Δυναμική έκρηξη των
τουρκοκυπρίων
σελ. 12

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

- Χ **Αύξηση ΦΠΑ**
- Χ **Αυξήσεις στα καύσιμα**
- Χ **Ιδιωτικοποιήσεις**
- Χ **Ελαστικά ωράρια**

Ωρα να νοιώσουν την οργη μας

Πορεία απο την Πλατεία
Ελευθερίας στο
Προεδρικό την Τρίτη 26
Σεπτέμβρη, ώρα 6:00 μμ

Γυρίστε
στις σελίδες
3, 4, 6-7

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ

Η σύγκρουση στην Εκκλησία

"Φατρίες" ρασοφόρων

Πρίν ακόμα καταλαγιάσει ο θόρυβος από το σκάνδαλο του πρώην Μητροπολίτη Λέμεσου Χρύσανθου, που κατηγορήθηκε για κατάχρηση μεγάλων χρηματικών ποσών που είχε σαν συνέπεια να του επιβληθεί αργία καί αφαίρεση του Μητροπολιτικού θρόνου της Λεμεσού, νέο σκάνδαλο ταλανίζει την εκκλησία με επίκεντρο τον νέο Μητροπολίτη Λεμεσού, Αθανάσιο.

Η Σύνοδος όρισε ερευνητική επιτροπή για να εξετάσει καταγγελίες εναντίον του για «ανάρμστη συμπεριφορά» και «ανήθικες πράξεις». Στην ουσία πρόκειται για κατηγορίες ότι είχε σεξουαλικές σχέσεις με άλλους μοναχούς. Ο Αθανάσιος απάντησε εναντίον των κατηγοριών του με άλλες κατηγορίες ισχυριζόμενος ότι ο συγκριμένος αρχιμαντρίτης που πρωταγωνιστεί εναντίον του είχε σχέσεις με γυναίκα με την οποία μάλιστα απόκτησε και δυο παιδιά.

Οι κατηγορίες που εκτοξεύονται καί από τους δύο, αλλά καί από τους υποστηρικτές τους, για «ακολασίες», δωροδοκίες και ψευδομαρτυρίες θυμίζουν περισσότερο ανθρώπους φατριών του υπόκοσμου παρά «ευσεβείς και ταπεινούς» χριστιανούς, όπως θέλουν να παρουσιάζονται.

Συμφέροντα

Η νέα σύγκρουση, στην εκκλησία δεν έχει να κάνει ούτε με την ηθική ούτε με το δίκαιο ή το καλό και το κακό. Ετσι κι αλλιώς η ηθική μέσα στο καπιταλισμό είναι ένας όρος κομμένος και ραμμένος στα μέτρα της αστικής ιδεολογίας και η άρχουσα τάξη την χρησιμοποιεί σαν όπλο ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία, όποτε την εξυπηρετεί. Όπως έκανε με τα ξεσπάσματα ενάντια στους ομοφυλόφιλους, για τη «νεανική παραβατικότητα», για τους γυμιστές και άλλα.

Η σύγκρουση των ιεραρχών στην πραγματικότητα αφορά τον έλεγχο και την διαχείριση της Εκκλησίας και της περιουσίας της. Αφορά την οικονομική, πολιτική και κοινωνική θέση που έχει η Εκκλησία στη Κύπρο, που την καθορίζει σαν κομμάτι της άρχουσας τάξης, με μεγάλη δύναμη. Τα σκάνδαλα των εκατομμυρίων του Χρύσανθου, τα ξενοδοχεία, οι επιχειρήσεις και οι τράπεζες που ελέγχει η Εκκλησία δείχνουν το μέγεθος αυτής της δύναμης.

Μόνο μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να κατανοήσουμε και να εξηγήσουμε τα όσα γίνονται αυτή τη περίοδο στην Εκκλησία και έχουν αφήσει άναυδους τους χριστιανούς που αποτελούν το «πλήρωμα της εκκλησίας». Όπως οι καπιταλιστές διαφωνούν και συγκρούονται μεταξύ τους σε μια σειρά ζητήματα, κυπριακό, χρηματιστήριο, αντιμετώπιση οικονομικής κρίσης με τον ίδιο τρόπο διαφωνούν και συγκρούονται και οι ιεράρχες. Όταν ο καπιταλισμός μάλιστα αντιμετωπίζει φουρτούνες και κρίση τότε οι συγκρούσεις γίνονται πιο άγριες.

Οι ίδιες οι καταγγελίες και ομολογίες των ιεραρχών που συγκρούονται επιβεβαιώνουν αυτή τη πραγμα-

τικότητα. Οι αντίπαλοι του Αθανάσιου κατηγορούν το «λόμπι των Βατοπεδινών» ότι επιβουλεύονται τον αρχιεπισκοπικό θρόνο για να βάλουν χέρι στην εκκλησία της Κύπρου. Οι υποστηρικτές του Αθανάσιου κατηγορούν τους «μάνατζερ» και «μπίζινεσμεν» της εκκλησίας ότι «θέλουν να φάν τον Αθανάσιο γιατί τους χαλά την πιάτσα».

Αυτή είναι η ουσία της σύγκρουσης. Τα υπόλοιπα που λένε τόσο οι οπαδοί του Αθανάσιου που προσπαθούν να τον παρουσιάσουν σαν «άγιο» όσο και οι αντίπαλοι του, που μιλούν για «άλωση της Εκκλησίας από ομοφυλόφιλους» δεν είναι παρα αντιδραστικές ηθικολογίες για να κρύψουν αυτή την πραγματικότητα.

Υποκρισία

Η νέα κόντρα στην Εκκλησία έχει αποκαλύψει με τον πιο χοντροκομμένο τρόπο την υποκρισία του Αρχιεπισκόπου και των ιεραρχών. Αξίζει τον κόπο να θυμηθούμε την ιστορία με τον Παγκράτιο που η Ιερά Σύνοδος δεν τον άφησε να βάλει υποψηφιότητα για μητροπολίτης Μόρφου με την δικαιολογία ότι ήταν ομοφυλόφιλος, και να την συγκρίνουμε με αυτά που γίνονται σήμερα.

Ο Αρχιεπίσκοπος που υποστηρίζει ανοιχτά τον Αθανάσιο, δηλώνει ότι οι μάρτυρες εναντίον του Αθανασίου είναι όλοι αναξιόπιστοι γιατί είναι ομοφυλόφιλοι, ή ομολόγησαν «ανήθικες πράξεις», άσχετα αν οι «ανήθικες πράξεις» έγιναν με τον Αθανάσιο, όπως ισχυρίζονται οι ίδιοι. Ενάντιον του Παγκράτιου όμως ο αρχιεπίσκοπος δεν είχε κανένα πρόβλημα να δεχτεί σαν μάρτυρες δυο άτομα που ήταν γνωστά για τις σχέσεις τους με τον υπόκοσμο.

Για τον Αθανάσιο ο αρχιεπίσκοπος ισχυρίζεται ότι τον θέλει ο λαός της Λεμεσού και δεν μπορεί να τον διώξει. Για τον Παγκράτιο που ο κόσμος της Μόρφου και της Σολιάς όχι μόνο τον ήθελε αλλά κατέβηκε και σε δυναμικές κινητοποιήσεις έξω από την αρχιεπισκοπή και αντιμετώπισε τα δακρυγόνα και τα ρόπαλα της ΜΜΑΔ, με περισσότερους από εκατό τραυματίες, αυτό το επιχείρημα δεν ίσχυε. Μπορεί ο Αθανάσιος να κερδίσει αρκετούς οπαδούς με τις υποκριτικές και μελιστάλαχτες ομιλίες του, όμως ο Παγκράτιος κέρδισε την αγάπη του κόσμου γιατί έδινε γενναίω δώρα υλική καί ηθική υποστήριξη στον απλό κόσμο, «σπαταλώντας» την περιουσία της μητρόπολης Μόρφου.

Να ξυριστούν όλοι

Η σύγκρουση μέσα στην εκκλησία είναι σίγουρο ότι δεν θα κλείσει με την απόφαση της Συνόδου για τον Αθανάσιο, όποια και αν είναι αυτή. Οι λόγοι που την προκαλούν θα συνεχίσουν να υπάρχουν. Είναι η ίδια η κρίση του συστήματος. Τα σκάνδαλα, η σήψη και η διαφθορά, των πολιτικών και των ιεραρχών θα συνεχίσουν να βγαίνουν στη φόρα, σε ένα ανελέητο πόλεμο μεταξύ των «φατριών» της άρχουσας τάξης.

Σ' αυτή τη σύγκρουση η εργατική τάξη και νεολαία δεν πρέπει να πάρει το μέρος κανενός. Δεν προτιμούμε και δεν υπερασπιζόμαστε καμιά «φατρία». Αντίθετα χαίρουμε για το

ξεσκέπασμα και την κατάντια τους. Δεν θέλουμε με κανένα τρόπο να δούμε τον Αθανάσιο και τους «μουτζαχεντίν» της ορθοδοξίας και τα φασιστοειδή που έχουν συσπειρωθεί από γύρο του να βγαίνουν κερδισμένοι μέσα από αυτή τη κόντρα. Δεν έχουμε καμιά αυταπάτη όμως ότι ο Άγιος Πάφους με την καταστροφή της Τοξεύτρας, τα γήπεδα Γκόλφ και άλλα παρόμοια είναι καλότερος.

Απέναντι σε όλες αυτές τις «στορίες των αγίων», η μόνη απάντηση είναι αυτό που πολύς κόσμος έκφρασε αυθόρμητα μέσα από παρεμβάσεις στα ΜΜΕ: «να ξυριστούν όλοι».

Οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση φορολογία της εκκλησιαστικής περιουσίας. Να αφαιρεθούν από την Εκκλησία όλα τα προνόμια και ο

έλεγχος πάνω στη ζωή μας, (γάμοι, διαζύγια, εκπαίδευση). Να πάψει να είναι υποχρεωτικό το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία.

Όλα αυτά βέβαια δεν μπορούν να γίνουν με αφορισμούς και υποσχέσεις για μεταθανάτο ζωή αλλά με συνεχή πάλη για μία καλύτερη ζωή... σ' αυτή τη ζωή.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Ρατσιστική δολοφονία μετανάστη

Στις αρχές του περασμένου Ιούλη ο 37χρονος Μαχαλil Σίλβα επισκέπτεται την Κύπρο, προερχόμενος από το Ντουμπάι όπου δούλευε. Ο Σίλβα έφθασε στην Κύπρο, νόμιμα, όπως κάθε επισκέπτης και με το απαιτούμενο μίνιμουμ συνάλλαγμα των 1500 δολαρίων. Όμως ο Σίλβα ήταν μελαμψός και προερχόταν από μια χώρα «τρίτης κατηγορίας», την Σρι Λάνκα. Μια χώρα που εξαίγειφτωχούς ανθρώπους που ψάχνουν στον ήλιο μοίρα. Και αυτό σημαίνει, με την λογική των Αρχών, ότι ο κάθε ένας από αυτούς είναι υποψήφιος «παράνομος» εργάτης που έρχεται για να «μας κλέψει» το ψωμί μας, ένας υποψήφιος εγκληματίας καιεπί πλέον μια απειλή για τα ήθη και έθιμα μας με την διαφορετική του κουλτούρα.

Και επειδή δεν είναι «ξέφραγο αμπέλι» η Κύπρος, τα λαγωνικά του Τμήματος Αλλοδαπών και Μετανάστευσης εκτελώντας ένα ύψιστο καθήκον εμπόδισαν την είσοδο στην χώρα σε ένα τέτοιο ύποπτο και επικίνδυνο στοιχείο.

Τον κρατούν ουσιαστικά φυλακισμένο, περιορισμένο να κάθεται σε μια καρέκλα, όπως κατάγγειλε η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, παράνομα σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους. Δεν υπάρχει καμιά κατηγορία εναντίον του, δεν υπάρχει ένταλμα σύλληψης, γι' αυτό και την φυλάκιση την ονομάζουν περιορισμό. Η έκκλησή του για να πάει σε ξενοδοχείο με δικά του έξοδα και συνοδεία αστυνομικών έπεσε στο κενό.

Ο Σίλβα παραπονείται επανειλημμένα για πόνο στο στήθος και δυσφορία και ζητά να πάει στον γιατρό. Ποιος νοιάζεται όμως για ένα Σριλανκέζο! Εξάλλου, σύμφωνα με την ρατσιστική λογική του Τμήματος Μετανάστευσης, αυτοί οι τύποι είναι παμπόνηροι. Σκαρφίζονται ένα σωρό ιστορίες για να την

φέρουν στο κράτος.

Μετά από 11 ολόκληρες μέρες και όταν πια παθαίνει κρίση ο Σίλβα, αναγκάζονται να τον πάρουν στο νοσοκομείο και εκεί αφήνει και την τελευταία του πνοή από εγκεφαλικό επεισόδιο.

Τον Σίλβα τον σκότωσε η ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης. Και δεν είναι το μόνο θύμα ρατσισμού. Μόνο που αυτός πλήρωσε με τη ζωή του.

Θύματα είναι όλοι οι μετανάστες, «νόμιμοι» ή «παράνομοι».

Οι «νόμιμοι» που είναι υπόχρεοι να δουλεύουν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, (παραβιάσεις ωραρίων, απλήρωτες υπερωρίες κλπ) και να ανέχονται την οποιαδήποτε συμπεριφορά των εργοδοτών, διότι η αντίδραση σημαίνει απόλυση και στην συνέχεια απέλαση. Σύμφωνα με την ρατσιστική νομοθεσία η άδεια εργασίας είναι για τον συγκεκριμένο εργοδότη και μόνο.

Θύματα είναι όλοι οι «παράνομοι» εργάτες που δουλεύουν στην κυριολεξία για ένα πιάτο φαί, ζουν κάτω από συνθήκες δουλείας στον 21^ο αιώνα και έχουν συνέχεια τον φόβο της αστυνομίας, της σύλληψης, της φυλάκισης και απέλασης.

Όμως οι μετανάστες εργάτες από θύματα θα μπορούσαν να μετατραπούν σε αγωνιστές ενάντια στην υπερεκμετάλλευσή τους και την καταπίεση. Μόνο που αυτό προϋποθέτει μια διαφορετική αντιμετώπιση από την πλευρά των συντεχνιών. Προϋποθέτει την ταξική αλληλεγγύη. Μια στάση που θα αγκάλιαζε τους μετανάστες σα κομμάτι της ντόπιας εργατικής τάξης, που θα κατάγγελλε την παραμικρή ρατσιστική τακτική και συμπεριφορά των εργοδοτών και θα οργάνωνε διαμαρτυρίες με την συμμετοχή των ντόπιων και μεταναστών εργατών ενάντια σε περιπτώσεις σαν την επίθεση των ΜΑΤ στον αστυνομικό σταθμό Λάρνακας, σαν την περίπτωση Μαχαλil Σίλβα και όλων των Σίλβα.

Μυριάνθη Λοιζου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κάτω τα χέρια από τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα

Οι νέες δηλώσεις του Αβέρωφ Νεοφύτου ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους είναι ακόμα μια απόδειξη ότι αυτή η κυβέρνηση στηρίζει το μεγάλο κεφάλαιο και πολεμά τους εργαζόμενους.

Δεν είναι η πρώτη φορά που υπουργοί και στέλεχη του Συναγέρμου βρίζουν τους δημόσιους υπαλλήλους. Να θυμηθούμε την περίφημη δήλωση του Αναστασιάδη ότι υπάρχουν δημόσιοι υπάλληλοι που σαμποτάρουν το έργο της κυβέρνησης για ιδεολογικούς λόγους. Πρόσφατα ο υπουργός υγείας είχε το θράσος να ισχυρίζεται ότι για τις ελλείψεις σε νοσοκομεία φταίνε οι εργαζόμενοι στα πληντήρια γιατί δεν δουλεύουν βάρδιες.

Ο Χριστοδούλου, ο Ρολάνδης Ξάνα και Ξάνα δεν παραλείπουν να αφήνουν αιχμές ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους. Για τα προβλήματα στα νοσοκομεία φταίνε οι γιατροί και οι νοσοκόμοι. Για τα προβλήματα στα λιμάνια φταίνε οι λιμενεργάτες. Για τα προβλήματα στα σχολεία φταίνε οι δάσκαλοι και οι καθηγητές. Για τα ταχυδρομεία φταίνε οι ταχυδρομικοί και πάει λέγοντας.

Πάντου αυτή η κυβέρνηση και οι υπουργοί της επαναλαμβάνουν το ίδιο ψέμμα: ότι για όλα φταίνε οι εργαζόμενοι. Για τα προβλήματα και τις ελλείψεις αυτός που φταίει είναι η ίδια η κυβέρνηση με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει. Μια κυβέρνηση που στηρίζει τους κερδοσκόπους στο χρηματιστήριο αλλά αρνείται να πληρώσει ακόμα 80 χιλιάδες για να καλύψει τις ζημιές των αμπελοουργών.

Ποιός φταίει;

Με την ενορχηστρωμένη επίθεση ενάντια στους δημόσιους η κυβέρνηση θέλει να πετύχει δύο στόχους. Ο πρώτος στόχος είναι να στρέψει αλλού το θυμό και την αγανάκτηση που προκαλεί η πολιτική της. Οι δημόσιοι είναι το

εύκολο θύμα. Σήμερα ακόμα και οι ίδιες οι έρευνες και δημοσκοπήσεις που έκανε η κυβέρνηση και ο Συναγερμός καταγράφουν αυτό το θυμό και δείχνουν τα ποσοστά τους να μειώνονται.

Η γραφειοκρατία και η αναποτελεσματικότητα της δημόσιας υπηρεσίας είναι το άλλοθι και η δικαιολογία στο στόμα του κάθε υπουργού. Η πολιτική της λιτότητας και οι περικοπές προκαλούν τεράστια προβλήματα στην καθημερινή ζωή των εργαζομένων. Η δημόσια υγεία και παιδεία διαλύονται. Οι φορολογίες, οι αυξήσεις στις τιμές είναι τα θέματα που τροφοδοτούν την αγανάκτηση και το θυμό μέσα στους εργαζόμενους.

Κάτω από αυτές τις πιέσεις βρίσκεται συνεχώς η κυβέρνηση και προσπαθεί να ξεφύγει φορτώνοντας την ευθύνη για τις συνέπειες της πολιτικής της στους δημόσιους υπαλλήλους.

Ο δεύτερος στόχος της είναι μέσα από την επίθεση στους δημόσιους να πετύχει ένα συνολικότερο κτύπημα σε βάρος της εργατικής τάξης. Να κτυπήσει τις εργατικές κατακτήσεις και να ανοίξει το δρόμο για ιδιωτικοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο αποτελούν σήμερα ένα από τα πιο δυνατά και καλά οργανωμένο κομμάτια της εργατικής τάξης. Από πολύ παλιά από το 44 που οι κυβερνητικοί εργάτες κέρδισαν τον τιμάρθρο, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο βρέθηκαν αρκετές φορές στην πρωτοπορία ανοίγοντας το δρόμο για ολόκληρη την εργατική τάξη. Το 38ωρο, συντάξεις, άδειες ασθενείας είναι μόνο μερικές κατακτήσεις που οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα τις οφείλουν στους δημόσιους.

Αν όμως για τους εργαζόμενους ήταν το καλό παράδειγμα για τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση τους είναι το κακό παράδειγμα. Γι' αυτό και αποτέλεσαν και αποτελούν ένα από τους κύριους στόχους των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Μιλουν σήμερα για προνομιούχα τάξη και το "τεράστιο χάσμα" ανάμεσα σε δημόσιους και ιδιωτικούς. Λένε ψέματα. Οι μεγάλες πλειοψηφίες των δημοσίων υπαλλήλων αμολώνται περίπου με τους ίδιους μισθούς και έχουν τις

ίδιες συνθήκες ζωής όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι. Η πραγματικά προνομιούχα τάξη στην κοινωνία που ζούμε είναι οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους. Αυτοί είναι που ζούν σε βάρος των εργαζομένων, αυτοί είναι που κερδίζουν τις φοροαπαλλαγές, τις επιδοτήσεις και απομιζούν τα κρατικά ταμεία.

Η κυβέρνηση εφαρμόζοντας την πολιτική του διαίρει και βασιλεύει προσπαθεί να διασπάσει την εργατική τάξη σε δημόσιους και ιδιωτικούς για να περάσει την πολιτική της προς όφελος των καπιταλιστών. Η κυβέρνηση που απάλλαξε από την φορολογία τους κερδοσκόπους στο χρηματιστήριο, τολμά να μιλά για προνομιούχους δημόσιους που ζουν σε βάρος των φορολογουμένων.

Από την επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους στο δημόσιο τίποτα δεν έχουν να κερδίσουν οι εργαζόμενοι στο ιδιωτικό τομέα, αντίθετα έχουν να χάσουν. Για να μπορέσει σήμερα ο Σιακόλας και σία, να αλλάξουν τα ωράρια, να μειώσουν τους

μισθούς και να χτυπήσουν τα δικαιώματα των εργαζομένων χρειάζονται την στήριξη και την συμπαράσταση της κυβέρνησης. Χτυπώντας σήμερα η κυβέρνηση τους εργαζόμενους στο δημόσιο, δείχνει τον δρόμο σ' όλους τους εργοδότες να κάνουν το ίδιο.

Δεν τους αρκεί όμως μόνο να αλλάξουν ωράρια, να μειώσουν τους μισθούς θέλουν να βάλουν χέρι και στην πύτα των κέρδων των μεγάλων κρατικών εταιριών, ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, ταχυδρομεία, αερομεταφορές, λιμάνια. Ο Αβέρωφ είχε αναλάβει σαν ο κράτης αυτών των συμφερόντων. Προσπαθεί να μας πείσει ότι η λύση σ' όλα τα προβλήματα είναι η φιλελευθέρωση και ο ιδιωτικός τομέας γιατί θα σημαίνει καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες. Είναι μύθος ότι οι ιδιωτικές εταιρίες μπορούν να είναι πιο φθηνές και πιο καλές από τις κρατικές. Υπάρχουν σήμερα μια σειρά από υπηρεσίες που είναι ιδιωτικές όμως ούτε καλές ούτε φθηνές είναι. Θέλει να σπάσει τα κρατικά μονοπώλια αλλά αυτός και η κυβέρ-

νηση του στηρίζουν τα ιδιώτικα μονοπώλια και την δυνατότητα να γίνουν ακόμα πιο δυνατά μέσα από τις ευκαιρίες που τους ανοίξε το χρηματιστήριο.

Συνυπεύθυνοι

Μπροστά σ' αυτή τη κατάσταση η αντιπολίτευση φαίνεται να τα έχει χάμενα. Μπορεί τα κόμματα της αντιπολίτευσης να αντέδρασαν στις δηλώσεις του Αβέρωφ, να καταγγέλλαν την κυβέρνηση ότι προετοιμάζει το έδαφος για ιδιωτικοποιήσεις, την ίδια στιγμή όμως καταγγέλλουν την κυβέρνηση ότι αύξησε το αριθμό των δημοσίων υπαλλήλων. Δεν μπορείς να παλέψεις την κυβερνητική πολιτική όταν αποδέχεσαι την λογική που θέλει να περάσει η κυβέρνηση. Δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις την επίθεση της κυβέρνησης καταγγέλοντας την ότι δεν μπορεί να εκσυγχρονίσει την δημόσια υπηρεσία γιατί αυξάνει τους υπαλλήλους. Που υπάρχει σήμερα το υπεράριθμο προσωπικό; Στα νοσοκομεία, στα σχολεία, στα ταχυδρομεία, στο γραφείο ευημερίας; Παντού υπάρχουν ελλείψεις.

Στη πραγματικότητα με τέτοια κριτική είναι σαν να ζητάς από την κυβέρνηση να κάνει πιο πολλές περικοπές και να ενισχύσει τα μέτρα λιτότητας.

Αυτό που χρειάζεται να δυνάμωσουμε είναι την πολιτική που καταγγέλει την κυβέρνηση για την λιτότητα και τις περικοπές και την προσπάθεια της να διασπάσει την εργατική τάξη. Την πολιτική που στηρίζει τους αγώνες των εργαζομένων που παλεύουν για δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία. Την πολιτική που κτίζει την ταξική ενότητα και αλληλεγγύη των εργαζομένων, και στηρίζει την προοπτική της σύγκρουσης με την κυβέρνηση και τις επιλογές της.

Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι που στρέφεται η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης να συστρατευτεί μαζί μας.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000

27, 28, 29 Οχτώβρη

Οι ιδέες της αντικαπιταλιστικής πάλης

Στον χώρο εκδηλώσεων της Εργατικής Δημοκρατίας στο πρώην θέατρο της Λαϊκής Σκηνής στο Καϊμακλί

Κάρτες συμμετοχής και πρόγραμμα με περισσότερες λεπτομέρειες μπορείτε να ζητήσετε από τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα ή στο τηλ: 02-349959, Fax:02-349770

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 1468 έχει φτάσει το συνολικό ποσό της οικονομικής μας εξόρμησης με τις 867 λίρες που συγκεντρώθηκαν αυτό το δίμηνο. Οι 764 είναι τα καθαρά έσοδα του καλοκαιρινού πάρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας και τα υπόλοιπα ενίσχυση στο πούλημα της εφημερίδας και ενίσχυση συντρόφων, τους οποίους ευχαριστούμε θερμά.

Μην ξεχνάτε ότι η πιο σημαντική βοήθεια που μπορείτε να μας προσφέρεται είναι να πάρετε 2 εφημερίδες και να τις δώσετε σε κάποιο φίλο σας ή γνωστό σας με τον οποίο κουβενιάζετε πολιτικά.

5000
4000
3000
2000
1000

Εκλογικός συναγερμός και μανούβρες απο τον Συναγερμό

Οι συγκρούσεις μέσα στο Συναγερμό διαδέχονται η μία την άλλη. Ο Ρολάνδης τα βάζει με τον βουλευτή του ΔΗΣΥ Στυλιανού που υποστηρίζει τους αμπελουργούς και τον κατηγορεί ότι με τη στάση του ρίχνει το κόμμα στη χωματερή. Ο Βλίστης τα βάζει με τον Αβέρωφ Νεοφύτου για τη καθυστέρηση στο χτίσιμο νοσοκομείου στο Παραλίμνι και ο υπουργός υγείας αναλαμβάνει ρόλο πυροσβέστη.

Η τελευταία κόντρα άνοιξε για την πρόταση του ΔΗΣΥ για αλλαγή του εκλογικού νόμου και αύξηση του εκλογικού μέτρου. Οι βουλευτές του κόμματος συγκρούονται δημόσια μεταξύ τους ή με τους υπουργούς και τον ίδιο τον Κληρίδη.

Την πρόταση του Συναγερμού για αλλαγή του εκλογικού νόμου ούτε η κυβέρνηση δεν την υποστήριξε. Ο Κληρίδης με την δήλωση του Κυβερνητικού εκπροσώπου άδειασε ουσιαστικά τον Συναγερμό. Γι' αυτό ο Προδρόμου ξεσπάθωσε ενάντια στον Κληρίδη και στους ίδιους τους συνεταίρους τους στην κυβέρνηση τους ΕΔΗ ενώ άφησε αιχμές και ενάντια στην ηγεσία του κόμματος του, παρά το ότι πριν γίνει βουλευτής το έπαιζε υπέρμαχος της απλής αναλογικής.

Πολιτική κρίση

Αυτές οι συγκρούσεις μέσα στο κυβερνητικό κόμμα δεν ωφελούνται στον οξύθυμο και εριστικό χαρακτήρα του προέδρου του, είτε άλλων βουλευτών του, ούτε σε προσωπικές διαφορές ή στο πείσμα του (Πίστιλλου). Είναι μια κρίση που οφείλεται στις πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης και στις αντιδράσεις που προκαλούν αυτές όχι μόνο μέσα στους εργαζόμενους και τους απλούς αν-

θρώπους αλλά και μέσα σε κομμάτια της ίδιας της άρχουσας τάξης.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είναι τα χειρότερα από την εποχή του πολέμου του '74, και βάζουν τεράστιες πιέσεις πάνω στην κυβέρνηση που ψάχνει τις απαντήσεις στις ιδιωτικοποιήσεις, στην όλο και περισσότερο φιλελευθεροποίηση της αγοράς και το κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων. Κάθε απόφαση της προκαλεί αντιδράσεις και αμφισβητείται ακόμα και από κομμάτια που ήταν παραδοσιακά στηρίγματα της δεξιάς, όπως η ΣΕΚ και η ΠΑΣΥΔΥ.

Τα τελευταία χρόνια το προεδρικό μέγαρο επολιορκείται καθημερινά από διαδηλωτές. Τελευταίοι ήταν οι αμπελουργοί που χρειάστηκε η επέμβαση της αστυνομίας για να τους διαλύσει με ρόπαλα. Πριν από αυτούς ήταν οι εκπαιδευτικοί, οι ψαράδες, οι ξενοδοχειακοί, οι παραπληγικοί, οι κάτοικοι των Εργατών, και πολλοί άλλοι.

Η δημοτικότητα της κυβέρνησης βρίσκεται στο πιο αμηλό σημείο των τελευταίων χρόνων. Το κόστος των επιλογών της είναι επόμενο να έχει και την αντανάκλαση του στο κυβερνών κόμμα. Αυτό φαίνεται και μέσα από τις δημοσκοπήσεις με την μείωση των ποσοστών του Συναγερμού. Τα πράγματα για τον Συναγερμό γίνονται ακόμα χειρότερα επειδή βρίσκονται ουσιαστικά στην τελική ευθεία για τις βουλευτικές εκλογές του ερχόμενου Μάη.

Η πρόταση τους για αλλαγή του εκλογικού νόμου λίγους μήνες πριν την εκλογές δείχνει ακριβώς την απογνώση και τον πανικό στον οποίο βρίσκονται. Αυτό που τους ανησυχεί πραγματικά είναι πως βλέπουν να χάνουν ποσοστά κύρια προς τα μικρά κόμματα σαν ψήφος διαμαρτυρίας στις επιλογές της κυβέρνησης.

Με τα ρόπαλα των ΜΜΑΔ απαντά η κυβέρνηση στα αιτήματα των εργατών και αγροτών και έχει οδηγηθεί στην απομόνωση, όπως και ο Συναγερμός

Γι' αυτό θέλουν να αλλάξουν το εκλογικό μέτρο από το 1,8 που είναι σήμερα στο 3-4% ελπίζοντας έτσι να περιορίσουν τις διαρροές προς τα μικρά κόμματα.

Η αντιπολίτευση

Ενώ έχουμε μία κυβέρνηση που συγκεντρώνει την οργή και την αντί-

δραση των εργαζομένων και ένα κυβερνών κόμμα που σπαράζεται από συγκρούσεις και αντιπαράθεσεις, η αντιπολίτευση ουσιαστικά μοιάζει να παρακολουθεί σαν απλός θεατής. Οι αντιρρήσεις του ΑΚΕΛ βρίσκονται στους τύπους και όχι στην ουσία. Καταγγέλει τον Συναγερμό για αντιδημοκρατική αλλαγή του εκλογικού νόμου, χωρίς να μπαίνει στην ουσία,

αφού στο παρελθόν συζητούσε κι αυτό για τα ίδια ποσοστά σαν εκλογικό μέτρο.

Εμείς σαν σοσιαλιστές υποστηρίζουμε την απλή αναλογική. Θέλουμε να ισχύει ένα όσο γίνεται πιο αντιπροσωπευτικό εκλογικό σύστημα αλλά αυτό δεν μας αρκεί. Ξέρουμε ότι όσο «δημοκρατικός» και αν είναι ο εκλογικός νόμος στον καπιταλισμό ποτέ δεν θα έχουμε πραγματική, άμεση δημοκρατία. Στο καπιταλισμό η δημοκρατία τους εξαντλήται στην ψήμο μια φορά κάθε τέσσερα χρόνια και όλοι ξέρουμε ότι για να εκλεγεί κάποιος χρειάζονται λεφτά, προσβολή στα ΜΜΕ και πολλά άλλα. Ακόμη και αν μπορούσαμε να έχουμε μια βουλή γεμάτη με αγωνιστές της εργατικής τάξης κάθε εργαζόμενος γνωρίζει πολύ καλά πως κάθε πρωί αφήνει έξω από τη πύλη του εργοστασίου ή του γραφείου του την «δημοκρατία». Εκεί βασιλεύει η δημοκρατία των αφεντικών. Ένα σωρό αποφάσεις που καθορίζουν την ζωή των εργαζομένων δεν περνούν μέσα στη βουλή, δημοκρατικά, αλλά στα κλειστά συμβούλια των τραπεζών, των επιχειρήσεων, του στρατού και της αστυνομίας.

Για μās πραγματική δημοκρατία είναι η εργατική δημοκρατία, όπου οι αντιπρόσωποι είναι άμεσα εκλεγμένοι και άμεσα ανακλητοί. Εκλέγονται μέσα στους χώρους δουλειάς όπου ξέρουμε ποιους ψηφίζουμε και μπορούμε να τους ανακαλέσουμε από την θέση τους κάθε στιγμή και όχι κάθε τέσσερα χρόνια.

Μέσα από τα εργατικά συμβούλια και τα σοβιέτ μπορούν οι ίδιοι οι άνθρωποι που παράγουν, οι εργαζόμενοι, να αποφασίζουν για τις ανάγκες τους, για το τί θα παράγουν, πόσο θα παράγουν με στόχο όχι το κέρδος, αλλά τις ανάγκες τους.

Νίκος Αγιωματίτης

Η “ηθική” της οικονομικής κρίσης

Δυο δίδυμες αγγλίδες συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν σε πρόστιμο και διπομπέθηκαν από τα ΜΜΕ επειδή έκαναν μπάνιο γυμνές η ώρα 5 στη πισίνα του ξενοδοχείου τους.

Συλλαμβάνεται κόσμος επειδή κάπου απόμερα — στην Αυδήμου κάνει γυμνασμό τη στιγμή που στις παραλίες οι περισσότεροι, γυναίκες και άντρες, κυκλοφορούν με ένα ελάχιστο μικρό “τρυγονάκι” κι ένα σπάγκο.

Τη ίδια στιγμή οι καρτ-ποστάλ σε όλα τα περίπτερα της Κύπρου διαφημίζουν ένα έντονα, υποτίθεται, ερωτικό νησί, με τον πιο σεξιστικό τρόπο: γυμνόστητες, με μαγιό «τάγκα» ή με γυμνούς κώλους ξαπλωμένες με λεζάντες όπως “No problem” ή “I love Cyprus...” και διάφορα υπονοούμενα.

Τα κανάλια κάθε φορά που δείχνουν στις ειδήσεις οτιδήποτε δήθεν σχετικό με τον τουρισμό, ρίχνουν και μια ταινία «αρχείου» με γυμνές «ξανθές καλλονές» ν' απολαμβάνουν τον ήλιο.

Οι ξενοδόχοι τριβούν ευχαριστημένοι τα χέρια από τις εισπράξεις της φετινής τουριστικής περιόδου και η κυβέρνηση μειδιά για το ρεκόρ αφίξεων, την ίδια στιγμή που έχει στηθεί μία καμπάνια στα κανάλια και τις εφημερίδες ενάντια στον «ανήθικο» τρόπο που διασκεδάζουν οι τουρίστες και τους «κινδύνους για τη νεολαία»

α μας».

Στην εκστρατεία κεντρικό ρόλο παίζουν τα δυο αστέρια-υπουργοί, Κόσης και Ρολάνδης που περιδιάβασαν στην Αγία Νάπα για να εντοπίσουν το πρόβλημα της έκλυσης των ηθών που επικρατεί εκεί «ιδίως όμασι».

Υποκρισία χείριστου είδους! Ανησυχούν τάχα για τον τρόπο που διασκεδάζει η νεολαία στην Αγία Νάπα τη στιγμή που η Κύπρος θεωρείται ένα από τα κέντρα εμπορίου λευκής σαρκός. Έχουν γίνει πολλές φορές καταγγελίες διεθνώς ότι πολλές κοπέλες από τις ανατολικές χώρες — προηγουμένα από την Ασία — μεταφέρονται στην Κύπρο και από εδώ στα πορνεία της Ευρώπης. Γι' αυτό το θέμα ο Κόσης που έχει την πολιτική ευθύνη αυτού του τομέα όχι μόνο δεν έχει να προτείνει τίποτα αλλά αντίθετα διαψεύδουν τα σχετικά δημοσιεύματα.

Η ίδια η κυβέρνηση, με πρωταγωνιστή τον Ρολάνδη πριν από μερικούς μήνες πρόβαλλε και καλλιεργούσε τον εξευτελισμό των γυναικών με τα καλλιστεία που οργάνωσε, ξεδοώντας πάνω από 5 εκατομμύρια λίρες. Τα κανάλια που σήμερα καλλιεργούν το κλίμα του συντηρητισμού είναι τα ίδια που προσπαθούν να αυξήσουν τις ακροαματικότητες τους απευθυνόμενα στα πιο καθυστερημένα ένστικτα και τις προκαταλήψεις της κοινωνίας.

Επιθεση

Όμως δεν πρόκειται για θέμα ηθικής. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα ούτε με τον γυμνισμό, ούτε με τον τρόπο που διασκεδάζει η νεολαία. Το πρόβλημα είναι αυτοί που καμώνονται ότι είναι υπερασπιστές της ηθικής. Είναι οι ίδιοι που υπερασπίζονται ένα σύστημα που αποπνέει από πάνω μέχρι κάτω βρώμα και δυσωδία: με ροζ βίτρες, με ροζ και οικονομικά σκάνδαλα, με τη διαφθορά στην αστυνομία, τις ιδιωτικές τοποθετήσεις και τις σκανδαλώδεις παρεκκλίσεις για στελέχη της κυβέρνησης και των επιχειρηματιών.

Όλη η σαπίλα του συστήματος βγαίνει στην επιφάνεια καθώς η κρίση βαθιάίνει. Για να περάσουν τις επιθέσεις που σχεδιάζουν, τις φορολογίες και τη λιτότητα, χρειάζονται κάθε μέσο που μπορούν να επιστρατεύσουν. Η τελευταία επίθεση “ηθικής” είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια. Είναι ένα ιδεολογικό ρόπαλο ενάντια στους εργαζόμενους και ιδιαίτερα τους νεολαίους.

Αυτοί που θα πληρώσουν τα σχέδια της άρχουσας τάξης, δηλαδή εμείς, “πρέπει” να πεισθούμε για την αναγκαιότητα τους για το κοινό καλό και βέβαια ότι προτείνονται από την “σωστή” και “ηθική” άρχουσα τάξη.

Η υποκρισία τους είναι αποτέλεσμα της αντιφατικής θέσης που βρίσκονται. Από την μια θέλουν τουρισμό με όσο γίνεται απήχηση διε-

θνή που να τους αποφέρει βέβαια και το μέγιστο ξένο συνάλλαγμα. Για να ανταγωνιστούν τα γνωστά τουριστικά σποτς στην διεθνή αγορά προβάλλουν την Κύπρο σαν το νησί του έρωτα, εκεί που «οτιδήποτε... μπορεί να συμβεί» — ο τόπος γέννησης της Αφροδίτης και άλλα παραμύθια. Όμως την ίδια στιγμή χρειάζεται να καλιεργούν και την εθνική ενότητα, την αίσθηση του πολιορκημένου, ότι απειλούμαστε από παντού, από τον Αττίλα, τους ξένους εργάτες, ακόμη και από τους «ανήθικους» τουρίστες. Αυτό τους είναι απαραίτητο για να μπορέσουν να περάσουν τις επιθέσεις τους στο εσωτερικό, ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία, που πρέπει να αποδεχθούμε τις περικοπές, τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις και βέβαια την ηθική και τα ήθη τους.

Η απλοί άνθρωποι όμως έχουν δείξει ξανά και ξανά τα δικά τους ηθικά μέτρα. Έδωσαν μαζικά την αλληλεγγύη τους στους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου, πρόσφεραν βοήθεια στους απλούς τούρκους εργαζόμενους σεισμόπληκτους και έδωσαν αίμα για τους μικρούς Κεμάλ και Αντρέα.

Τέτοια ταξική ηθική έχουν δείξει πολλές φορές και οι απλοί εργαζόμενοι και νεολαίοι που έρχονται εδώ σαν τουρίστες και ας καμώνονται οι άρχοντες μας ότι με τις πράξεις τους προσβάλλουν την δική τους ηθική.

Σταύρος Σιδεράς

ΔΙΕΘΝΗ ΓΑΛΛΙΑ

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΨΑΡΑΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΑΤΖΗΔΩΝ ΓΟΝΑΤΙΣΑΝ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ.

Στα τέλη Αυγούστου οι Γάλλοι ψαράδες αντιδρώντας στην συνεχή αύξηση της τιμής των καυσίμων προχώρησαν στον αποκλεισμό διυλιστηρίων και λιμανιών. Απέκλεισαν κάθε πρόσβαση σε πετρελαϊκές εγκαταστάσεις της Esso, της BP και στα διυλιστήρια της Total Fina Elf σε διάφορες περιοχές στη Γαλλία. Μετά από τον παράνομο αυτό αποκλεισμό που κράτησε 5 μέρες, οι Γάλλοι ψαράδες κατάφεραν να εξαναγκάσουν την κυβέρνηση να κάνει πίσω.

Λίγες μόνο ημέρες μετά οι Γάλλοι φορτηγατζήδες, με επικεφαλής την Εθνική Ομοσπονδία Εθνικών Μεταφορών (FNTP), ακολούθησαν το παράδειγμα των ψαράδων αποκλείοντας τα διυλιστήρια πετρελαίου σε ολόκληρη τη χώρα, απαιτώντας κι αυτοί από την κυβέρνηση να τους αποζημιώσει για την αύξηση της τιμής των καυσίμων.

Μπροστά σ' αυτό τον χείμαρρο των κινητοποιήσεων η κυβέρνηση ανακοίνωσε διάφορα μέτρα

που περιλαμβάνουν την αποζημίωση ψαράδων και οδηγών φορτηγών σε αντιστάθμισμα της αύξησης των καυσίμων. Παράλληλα, ο πρωθυπουργός Λιονέλ Ζοσπέν δήλωσε ότι θα προσπαθήσει να πείσει το καρτέλ των πετρελαιοπαραγωγών χωρών να μειώσει την τιμή του πετρελαίου.

Όμως οι απεργιακές κινητοποιήσεις των ψαράδων και φορτηγατζήδων δεν είναι οι μόνες που μαίνονται στη Γαλλία. Ο αγώνας κλιμακώνεται. Τον περασμένο χρόνο ο αριθμός των απεργιακών ημερών αυξήθηκε κατά 43% ενώ στους πρώτους 6 μήνες του 2000 ο αριθμός των απεργιών ξεπέρασε τον συνολικό αριθμό της περσινής χρονιάς.

Από το 1995 οι Γάλλοι εργαζόμενοι επανειλημμένα κατεβαίνουν σε μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις. Οι αγώνες αυτοί ανάγκασαν τις κυβερνήσεις, είτε της δεξιάς είτε του Σοσιαλιστικού Κόμματος, να ξοδέψουν περισσότερα λεφτά για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες του απλού κόσμου.

Η γαλλική κυβέρνηση ξοδεύει σήμερα το 50% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) στις δημόσιες δαπάνες ενώ οι περισ-

σότερες χώρες της ομάδας των 7 πλουσιότερων χωρών (G7) ξοδεύουν γύρω στα 42% τους ΑΕΠ. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η κατάσταση στη Γαλλία είναι εξαιρετική.

Η σοσιαλιστική κυβέρνηση του Ζοσπέν διόρισε πρόσφατα ένα καινούργιο υπουργό Οικονομικών που πρόκειται να το παίξει «σκληρός» ενάντια στην αύξηση των

δημόσιων δαπανών.

Οι δικές μας οι συντεχνίες, ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ, θα πρέπει να πάρουν μαθήματα από τις τελευταίες κινητοποιήσεις στη Γαλλία. Οι Γάλλοι εργαζόμενοι παλεύουν για μείωση των ωρών εργασίας, για ψηλότερους μισθούς, ενάντια στην προσπάθεια διάλυσης του κράτους πρόνοιας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και

το «ευέλικτο ωράριο» εργασίας.

Ο αγώνας των Γάλλων ψαράδων και φορτηγατζήδων δείχνει πως να αντιμετωπίσουμε την συμπαιγνία κυβέρνησης και των εταιριών πετρελαίου που μέσα σε λίγες βδομάδες κατάφεραν δύο απανωτές αυξήσεις στα καύσιμα. Δείχνει τέλος πως οι εργαζόμενοι μπορούμε να υπερασπιστούμε το βιοτικό μας επίπεδο.

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ

Ανταπόκριση από την Ινσταμπούλ του Σερέφ Ονσόζ, μέλος της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Τουρκία, Sosyalist İsci (DSIP)

Η πρώτη επίσημη δήλωση για τους σεισμούς — γεμάτη παραπληροφόρηση — έγινε αφού πέρασαν 6 ώρες. Το Υπουργικό Συμβούλιο συναντήθηκε αφού πέρασαν 20 ώρες και αποφάσισε πως έπρεπε να σώσουν τις τράπεζες, τα εργοστάσια και το προσωπικό του στρατού και της ειδικής αστυνομίας. Για 36 ολόκληρες ώρες η κυβέρνηση αρνήθηκε βοήθεια από άλλες χώρες για χάρη της «τούρκικης τιμής».

Οι κυβερνητικές «ομάδες βοήθειας» έφτασαν στις περιοχές που είχαν πληγεί 2 ολόκληρες μέρες αργότερα. Η βοήθεια αποτελούνταν από 3 κινητές κουζίνες, 1 κινητό νοσοκομείο και 900 αντίσκηνα, την στιγμή που υπήρχαν ήδη 5000 νεκροί, 15000 τραυματίες, και δεκά-

δες χιλιάδες θαμμένοι κάτω από τα ερείπια.

Ταξική αλληλεγγύη

Σε αντίθεση, οι ανθρακωρύχοι του Ζονγκουλντάκ έτρεξαν αμέσως για βοήθεια. Την επόμενη η τούρκικη κυβέρνηση αναγκάστηκε να δεχτεί βοήθεια. Όμως για χιλιάδες ανθρώπους ήταν πια αργά.

Στο μεταξύ, εργαζόμενοι από τις γειτονικές χώρες — κυρίως από την Ελλάδα και την Κύπρο — ξεκίνησαν εκστρατεία βοήθειας. Σε αυτήν την έκφραση αλληλεγγύης μεταξύ των απλών ανθρώπων, ο φασίστας υπουργός Υγείας Οσμάν Ντουρμούς, απάντησε: «Δεν χρειάζομαστε καμιά βοήθεια. Πράκτορες του εχθρού εισβάλλουν στη χώρα προσποιούμενοι ότι είναι μέλη ομάδων βοήθειας. Δεν χρειάζομαστε ούτε αίμα ούτε φάρμακα ούτε γιατρούς. Αν θέλετε να βοηθήσετε στείλτε χρήματα. Αυτό είναι αρκετό... δεν θέλουμε ελληνικό αίμα στις φλέβες μας».

Οι κυβερνητικές ομάδες βοήθειας πουλούσαν (!) το νερό και το ψωμί στους άστεγους ενώ οι τιμές των ιδιωτικών νοσοκομείων ανέβηκαν στα ύψη και η κερδοσκοπία οργιάζε. Μόλις 30 ώρες μετά τους

σεισμούς ο κυβερνήτης του Ιζμίτ έδωσε εντολή να επιστρέψουν στις δουλειές τους όλοι οι εργάτες και τα αφεντικά ανακοίνωσαν ότι οι ώρες εργασίας που χάθηκαν θα λογαριάζονταν σαν απλήρωτη άδεια.

Εκείνες τις μέρες βρήκε την ευκαιρία η κυβέρνηση να περάσει ένα νόμο, τον «κοινωνικό νόμο των σεισμών», αυξάνοντας την ηλικία συνταξιοδότησης, κάτι για το οποίο οι εργαζόμενοι είχαν εναντιωθεί μόλις ένα μήνα πριν με κινητοποιήσεις.

Κάποιοι της αριστεράς — κυρίως οι Σοσιαλδημοκράτες και το κεντρικό Κόμμα της Ελευθερίας και Αλληλεγγύης, ισχυρίζονταν ότι μπροστά στο σεισμό όλοι είναι ίσοι. Αντί να προωθούν την ταξική αλληλεγγύη, μιλούσαν για εθνική συμπαράσταση. Ορισμένοι «σοσιαλιστές» επίσης, ταυτίστηκαν με τους στρατιωτικούς για να στήσουν τα «κέντρα κρίσης» εγκαταλείποντας κάθε αντικυβερνητική πολιτική. «Η προπαγάνδα» λέγανε, «σε αυτή τη φάση δεν είναι ανθρωπιστική και δεν ανταποκρίνεται στις ηθικές αξίες της αριστεράς... Δεν πρέπει να εκμεταλλευτούμε πολιτικά τους νεκρούς». Βέβαια η κυβέρνηση εκμε-

ταλλεύτηκε αυτή τη στάση για να πάρει στα γρήγορα οικονομικές και πολιτικές αποφάσεις. Οι σεισμοί δεν ήταν υπερταξικοί. Αντίθετα, έδειξαν τις ταξικές αντιθέσεις ακόμα πιο καθαρά: Ενώ τα κτίρια των εργοστασίων παραμείναν όρθια, ολόκληρες εργατογειτονιές γκρεμίστηκαν σκοτώνοντας χιλιάδες εργάτες, ανάμεσα τους και πολύ καλούς συνδικαλιστές.

Οι σοσιαλιστές πολύ σωστά συμμετείχαν στην οργάνωση των ομάδων βοήθειας, αλλά από μόνο του αυτό δεν ήταν αρκετό. Θα έπρεπε να προβληθούν τα τραγικά αποτελέσματα της πολιτικής λιτότητας της κυβέρνησης και του φασιστικού χαρακτήρα του ΜΗΡ, του κόμματος των Γκρίζων Λύκων. Δυστυχώς οι πιο πολλές αριστερές οργανώσεις έπεσαν στην παγίδα των «δημαρχικών παιχνιδιών» και δεν αξιοποίησαν τις φωνές που ζητούσαν την παραίτηση του φασίστα υπουργού Υγείας. Και έτσι, οι εργάτες είχαν τώρα να πληρώσουν έναν ακόμα φόρο, τον φόρο των σεισμών.

Μετά τους σεισμούς, χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν τον χειμώνα στα αντίσκηνα, πολλοί κήκαν ή πέθαναν από το κρύο, κυρίως παιδιά.

Κανείς δεν ξέρει τον ακριβή αριθμό των ανθρώπων που πέθαναν και ακόμα και σήμερα, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι προσπαθούν να επιβιώσουν σε συνθήκες άθλιες.

Διεθνισμός

Οι επίσημες στατιστικές αναφέρονται σε 100.000 κτίρια που γκρεμίστηκαν, 20.000 νεκρούς και 100.000 τραυματίες. Όμως αυτά τα στοιχεία είναι ψεύτικα. Μια ανεξάρτητη έρευνα έδειξε πως πέθαναν πάνω από 40.000 άνθρωποι ενώ ακόμα πολλοί θεωρούνται αγνοούμενοι.

Στην επέτειο των σεισμών, οργανώθηκαν διαδηλώσεις στις περιοχές των σεισμών καθώς και στις μεγάλες πόλεις. Ήταν μια ευκαιρία επιβεβαίωσης της συμπαράστασης και του διεθνισμού που ξεπετάχτηκε μέσα από τα καπιταλιστικά σκουπίδια πριν ένα χρόνο στην Ελλάδα την Κύπρο και την Τουρκία.

Οι εργάτες έδειξαν τις πραγματικές δυνατότητες της ταξικής αλληλεγγύης πέρα από τα εθνικά σύνορα. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί ενάντια στις «δικές μας» αντιδραστικές κυβερνήσεις.

Να οργανώσουμε την αντικαπιταλιστική

Ο τρόμος και ο πανικός έχει καταλάβει την κυβέρνηση της Τσεχίας και τα αφεντικά του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας καθώς κλιμακώνονται οι κινητοποιήσεις για την διαδήλωση στις 26 Σεπτεμβρίου στην Πράγα. Εφημερίδες όπως οι Times της Νέας Υόρκης, ο Observer, η Herald Tribune, οι Financial Times, δημοσίευσαν εκτενείς αναφορές σχετικά με τις προετοιμασίες της Τσεχικής κυβέρνησης που διέταξε όλα τα θέατρα να είναι κλειστά στη διάρκεια της συνόδου του ΔΝΤ για να μην χρησιμοποιηθούν από τους διαδηλωτές σα βήμα για να καταγγείλουν τον καπιταλισμό. Τα θέατρα είχαν χρησιμοποιηθεί για την οργάνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στο σταλινικό καθεστώς πριν το 1989. Το FBI άνοιξε γραφείο στην Πράγα.

«Κλεισμένοι στα σπίτια»!

Το υπουργείο Παιδείας αποφάσισε το κλείσιμο των σχολείων στην Πράγα τις μέρες της συνόδου, «για να μην γίνουν οι μαθητές μάρτυρες των διαδηλώσεων», και η κυβέρνηση προτρέπει τους γονείς να απομακρύνουν τα παιδιά τους από την πρωτεύουσα.

Στους κεντρικούς δρόμους της πόλης τα ακριβά καταστήματα αντικαθιστούν βιαστικά τα τζάμια στις βιτρίνες με χοντρά άθραυστα κρύσταλλα. Ο δήμος, με ανακοινώσεις από τις εφημερίδες και τα κανάλια, καλεί τους «πολίτες» να παραμείνουν κλεισμένοι στα σπίτια τους εκείνες τις μέρες. Στους άρρωστους και τους ηλικιωμένους συστήνουν να στοιβάξουν, από τώρα, τρόφιμα και νερό -για πολλές μέρες!

Τέσσερα χρόνια πριν, όταν η Πράγα «κέρδιζε» το «προνόμιο» να φιλοξενήσει, τον Σεπτέμβριο του 2000, την σύνοδο κορυφής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) η κυβέρνηση πανηγύριζε για την «πρωτοφανή της επιτυχία»: μια δεκαετία μετά την «βελούδινη» επανάσταση και το πέρασμα στην οικονομία της αγοράς, η Πράγα, η πρωτεύουσα της Τσεχίας, θα γινόταν ο επίσημος τόπος συνάντησης της ελίτ του παγκόσμιου καπιταλισμού -των μεγάλων τραπεζιτών, των μάντζερ των ισχυρότερων πολυεθνικών του κόσμου, των στελεχών των παντοδύναμων διεθνών οικονομικών οργανισμών. Οι 16.000 αντιπρόσωποι τις 10 μέρες της Συ-

νόδου θα συνεδριάζουν στο Ανάκτορο του Πολιτισμού που ξοδεύτηκαν 60 εκατομμύρια δολάρια για να ανακαινιστεί.

Τώρα, όμως, αντί για τους πανηγυρισμούς κυριαρχεί η ανησυχία. Τα μάτια των υπουργών, αντί να είναι στραμμένα στους καλοντυμένους συνέδρους με τα γκριζωπά κοστούμια και τους παραφουσκωμένους χαρτοφύλακες που θα καταφθάνουν στα ακριβά ξενοδοχεία, παρακολουθούν με δέος τις προετοιμασίες, από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου, για τις μεγάλες διαδηλώσεις που θα «συνδεθούν» την διάσκεψη του ΔΝΤ εκείνες τις μέρες.

Την ίδια ώρα ο απλός κόσμος, οι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, υπάλληλοι, συνταξιούχοι, νοικοκυρές, φοιτητές, άνεργοι, μαθητές -τα θύματα της «νέας» οικονομίας της αγοράς- ετοιμάζονται να υποδεχτούν με ενθουσιασμό και χαρά, το πολύχρωμο πλήθος που θα έρχεται στην Πράγα, με τα πανό, τις σημαίες και τα πλακάτ του, για να φωνάξει «Κλείστε το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα», «Διαγράψτε τα χρέη του Γ' Κόσμου», «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη».

Όταν ξεκινούσαν, την περασμένη άνοιξη, οι πρωτοβουλίες για τη «Βδομάδα Δράσης» η αστυνομία πίστευε ότι οι διαδηλωτές που θα συγκεντρώνονταν στην Πράγα στα τέλη Σεπτεμβρίου δεν θα ξεπερνούσαν μερικές χιλιάδες και ο Βάτσλαβ Χάβελ, ο πρόεδρος της Τσεχίας, χρησιμοποιούσε την ευκαιρία για να παριστάνει τον «δημοκράτη»: «Οι διαδηλωτές», έλεγε, «μπορούν να εμπλουτίσουν και να ζωντανέψουν την πόλη, σαν μια έκφραση της ανθρώπινης ελευθερίας που θα πρέπει να γίνεται σεβαστή».

Τώρα, όμως, ο Χάβελ έχει ξεχάσει όλες τις ευαισθησίες για την «έκφραση της ανθρώπινης ελευθερίας» και η κυβέρνηση προετοιμάζεται πυρετωδώς να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές με τα ίδια μέσα που τους αντιμετώπισε και η αμερικανική κυβέρνηση στο Σηάτλ τον περασμένο Δεκέμβριο: με τα γκλόμπι, τις ασπίδες και τα δακρυγόνα.

Η κυβέρνηση δεν τόλμησε να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις -οι εργάτες της Τσεχίας έχουν πολύ νωπές τις μνήμες του σταλινισμού για να μπορέσουν να ανεχτούν μια τέτοια πρόκληση. Η πλεια, όμως, που «παραχώρησε» στους διαδηλωτές -η Ναμέστι Μίρου- βρίσκεται 1,5 χιλιόμετρο μακριά από το μέγαρο όπου θα γίνεται το συνέδριο του ΔΝΤ.

Και για να αντιμετωπίσει, υποτίθεται, τα «εξτρεμιστικά στοιχεία» το υπουργείο Δημόσιας Τάξης έχει ενισχύσει την αστυνομία της Πράγας με 6.000 ακόμα αστυνομικούς από την επαρχία. «Μοιάζει σαν να προετοιμαζόμαστε για εμφύλιο πόλεμο» παραδέχεται τώρα ο Χάβελ.

Αποτυχία

Το 1996, όταν το ΔΝΤ αποφάσισε να

διαλέξει την Πράγα για το εαρινό του συνεδρίου του 2000, η Τσεχία ήταν το «φαβορί» ανάμεσα στις χώρες του κρατικού καπιταλισμού - που πολλοί ονόμαζαν τότε «υπαρκτό σοσιαλισμό» - στον αγώνα για την «κατάκτηση» της οικονομίας της αγοράς. Στην εξουσία βρισκόταν ο Βάκλαβ Κλάους, ένα ακραίος οπαδός του «νεοφιλελευθερισμού», και οι οικονομικοί δείκτες χτύπαγαν το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Η Τσεχία ήταν, εκείνη την εποχή, το αγαπημένο παράδειγμα των απολογητών της αγοράς σε ολόκληρο τον κόσμο: «Κοιτάτε την Τσεχία», έλεγαν ξανά και ξανά, «η αγορά, εάν εφαρμοστεί σωστά και ανεμπόδιστα, μπορεί να έχει γρήγορα αποτελέσματα». Το συνέδριο του ΔΝΤ τον Σεπτέμβριο του 2000 στην Πράγα -για πρώτη φορά σε μια χώρα του πρώην Ανατολικού Συνασπισμού- θα ήταν η επιβράβευση για αυτή την «επιτυχημένη προσπάθεια».

Το «θαύμα» όμως, δεν κράτησε. Η οικονομία έκανε μια απότομη βουτιά και η ανάκαμψη έδωσε τη θέση της σε μια βαθιά και παρατεταμένη ύφεση. Η δεξιά κυβέρνηση του Κλάους κατάρρευσε ύστερα από την αποκάλυψη μιας σειράς σκανδάλων. Σήμερα, στα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων εργατών, στην Τσεχία η αγορά είναι συνώνυμη με την φτώχεια, την ανεργία, την διάλυση κάθε κοινωνικής πρόνοιας και τη διαφθορά. Στα τέλη Σεπτεμβρίου χιλιάδες απλοί άνθρωποι στην Τσεχία θα αφιφήσουν τις κινδυνολογίες της κυβέρνησης και θα κατέβουν στους δρόμους για να φωνάξουν «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη».

Οι ρόμποκοπς του Κλίντον προσπαθούν να τους διαδηλωτές στο Σηάτλ. Στη Πράγα θα είναι πύο δύσκολα για τον Βάτσλαβ

Τα караβάνια των διαδηλωτών ετοιμ

Μετά την επιτυχία του αντικαπιταλιστικού κινήματος στην πόλη Μιγιά, το επόμενο βήμα είναι η Πράγα. Η Επιτροπή που δημιουργήσαμε μέσα σε λίγες βδομάδες συσπειρώσε πρωτοβουλίες ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, οικολογικές ομάδες, συνδικάτα. Ακόμα και εμείς εντυπωσιαστήκαμε από την ανταπόκριση στο κάλεσμα για την Πράγα. Η Επιτροπή έχει τώρα την στήριξη της Νεολαίας των Πρασίνων και της Νεολαίας του ΚΚ. Προγραμματίζουμε εκδηλώσεις τον Σεπτέμβριο, παντού στην Γαλλία. Σίγουρα θα έλθουν πολλά λεωφορεία γεμάτα κόσμο. Ελπίζουμε η Πράγα να είναι καλύτερη και από το Μιγιά.

Αντουάν, Σοσιαλισμός από τα Κάτω, Γαλλία

Είμαι υπεύθυνος από την μεριά του INPEG για την οργάνωση της «αντι-συνόδου» που θα γίνει στις 22-24 Σεπτέμβριο στα πλαίσια των κινητοποιήσεων ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Είναι καιρός να δυναμώσουμε την κριτική για τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό και να συζητήσουμε τις εναλλακτικές λύσεις. Καλώ όλους, συνδικάτα, πρωτοβουλίες και οργανώσεις να συμμετέχουν. Θα είναι μεγάλη βοήθεια για μας εδώ στην Τσεχία να δυναμώσουμε τον αγώνα μας, να έρθει περισσότερος κόσμος, εργάτες και νεολαία, σε επαφή με αυτές τις ιδέες και την δράση.

Μάρτιν Μπαμπετ, INPEG, Τσεχία

Υπάρχει μεγάλη ανταπόκριση και ενθουσιασμός για την διαδήλωση στην Πράγα στις 26 Σεπτέμβριο. Την υποστήριξη τους έχουν δηλώσει συνδικάτα όπως των εργαζομένων στα νοσοκομεία, των δασκάλων, των πυροσβεστών. Μέχρι στιγμής 1.000 άτομα έχουν δηλώσει συμμετοχή. Παύλμαν θα έρθουν από την Γλασκόβη, το Εδιμβούργο, και περίπου 10 από το Λονδίνο. Μεγάλη είναι και η ανταπόκριση για την κινητοποίηση έξω από το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος

στο Μπράιτον στις 24 Σεπτέμβριο που θα διαδηλώσει στην Πράγα.

Μάρτιν Εμπσον, Σοσιαλιστική

Πιστεύω ότι αυτή η διαδήλωση θα είναι ο θάλαμος να δείξει ότι δεν πάλεψε το 1989 για κατάσταση Παλέρμο για ελευθερία, για εξοπλισμών και τον Ψυχρό Πόλεμο, για ενδογερμανική Αυστρία. Δέκα χρόνια μετά φτωχότερη από πριν, εξαιτίας της πολιτικής των εργοστασίων της ανεργίας. Το Διεθνές της «ελεύθερης αγοράς». Πρόκειται για αυτό στις 26 Σεπτέμβριο θα τους που Πράγα, χιλιάδες διαδηλωτές από εδώ και

Μάρτιν Σάφκ, Σοσι

Και στην Γερμανία υπάρχει μεγάλη αντίστροφη ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Θα συμμετέχουν χιλιάδες. Έχει συγκαταστήσει η Επιτροπή για την Πράγα, όπου συμμετέχουν πολιτικές οργανώσεις, ανάμεσα τους και στην Φραγκφούρτη το παράρτημα της νεο-σπονδίας εργατών έχει ήδη ναυλώσει πλοία χιλιάδες προκηρύξεις, πλακάτ, αφίσες και εκδηλώσεις με μεγάλη επιτυχία, όπως για

Άλφεν, Λίνκσφουκ

Επιστημονική πιάση

«ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ»

Ένα μέλος του INPEG — της πρωτοβουλίας από την Τσεχία που διοργανώνει την διαδήλωση στις 26 Σεπτεμβρίου δηλώνει:

«Υπάρχουν δύο σημαντικοί λόγοι για να είναι κάποιοι στην Πράγα στις 26 Σεπτεμβρίου. Πρώτο η διαδήλωση έχει ιδιαίτερη σημασία για την Ανατολική Ευρώπη. Πριν από 11 χρόνια είχαμε μία «Βελοούδινη Επανάσταση». Ελπίζαμε το τέλος του σταλινισμού να σημάνει όχι μόνο το τέλος του «ψυχρού πολέμου» αλλά το τέλος όλων των πολέμων, της φτώχειας και της εκμετάλλευσης.

Όλοι έλεγαν ότι ο καπιταλισμός θα έκανε τη ζωή μας καλύτερη. Οι Τσέχοι πολιτικοί μας είπαν ότι αν «σφίγγαμε το ζωνάρι» για δέκα χρόνια, τότε το επίπεδο ζωής μας θα έφτανε αυτό της Αυστρίας. Η κατάσταση τώρα είναι εντελώς διαφορετική. Το επίπεδο ζωής είναι χειρότερο από πριν.

Η ανεργία αυξάνεται. Χιλιάδες άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να περιμένουν μήνες για να πληρωθούν τους μισθούς τους. Σε μερικές περιοχές στη βόρεια Βοημία και στη Μοραβία έπρεπε να σταμα-

τήσουν οι σχολικές δραστηριότητες όπως σπορ, μουσική και σχέδιο επειδή οι γονείς δεν είχαν αρκετά λεφτά.

Αλλά στη Δημοκρατία της Τσεχίας δεν υπάρχει μόνο μιζέρια. Υπάρχει θυμός και απογοήτευση. Οι άνθρωποι που ήταν στους δρόμους τον Νοέμβριο του 1989 δεν φαντάζονταν ότι τα πράγματα θα κατέληγαν έτσι. Η σημερινή Ανατολική Ευρώπη δεν είναι αυτό για το οποίο παλέψαμε. Στις 26 Σεπτεμβρίου στην Πράγα θα έχουμε τη δυνατότητα να το πούμε σε όλους.

Ο δεύτερος λόγος για να είναι κάποιοι στην Πράγα είναι η νέα διάθεση που αναπτύσσεται σε όλο τον κόσμο. Υπάρχει θυμός, υπάρχει αντίσταση, υπάρχει ελπίδα. Την είδαμε στο Σιάτλ, στην Ουάσινγκτον, στο Μιγιά. Η Πράγα είναι ο επόμενος σταθμός. Αλλά δεν είναι το τέλος. Είναι μόνο η αρχή. Όσο περισσότεροι άνθρωποι είναι στην Πράγα, τόσο πιο δυνατό θα είναι το αντικαπιταλιστικό κίνημα παντού.»

Γιοχάνα Ρουτζίκοβα, μέλος του INPEG, Πράγα.

Μέχρι στιγμής έχουν δηλώσει συμμετοχή διαδηλωτές από 25 χώρες από κάθε γωνιά του κόσμου. Συνολικά πάνω από 10.000 διαδηλωτές από αυτές τις χώρες έχουν ήδη δηλώσει συμμετοχή για την Πράγα. Την υποστήριξη και την συμμετοχή τους έχουν δηλώσει και μια σειρά συνδικάτα, όπως το παράρτημα του Σιάτλ του συνδικάτου λιμενεργατών των ΗΠΑ, το συνδικάτο μετάλλου της CGT και το συνδικάτο SUD από την Γαλλία, το ανεξάρτητο συνδικάτο Νεζαβιντνοστ από την Σερβία.

Όλοι αυτοί θα βαδίσουν στις 26 Σεπτεμβρίου μαζί με χιλιάδες εργάτες και νέους από την Τσεχία, στο συνεδριακό κέντρο που θα είναι μαζεμένοι οι «τεχνοκράτες» του ΔΝΤ, οι επιχειρηματίες και οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων.

Πριν από την μεγάλη διαδήλωση στις 26 Σεπτεμβρίου, στην Πράγα θα πραγματοποιηθεί από τις 22 μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου μια «αντι-σύννοδος», ένας μεγάλος κύκλος συζητήσεων και ομιλιών για όλες τις πλευρές της πάλης ενάντια στον «παγκοσμιοποιημένο» καπιταλισμό. Στους ομιλητές περιλαμβάνονται καθηγητές και συγγραφείς όπως ο Νόαμ Τσόμσκι, ο Αλέξ Καλλίνικος, η Ναόμι Κλάιν, ο Σαμίρ Αμίν, ο Μπόρις Καγκαρίτσκι. Όλα τα μηνύματα δείχνουν ότι πραγματικά, στις 26 Σεπτεμβρίου θα μετατρέψουμε την Πράγα στο Σιάτλ της Ευρώπης!

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΡΑΓΑ 2000 ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η πρωτοβουλία για τη σύσταση επιτροπής για την κινητοποίηση της Πράγας στις 26/9 ξεκίνησε από την Εργατική Δημοκρατία από τον περασμένο Ιούλη έτσι που να γίνει μια προετοιμασία για αμέσως μετά τις διακοπές. Γι' αυτό το πρώτο κάλεσμα έγινε για σύσκεψη στις 27/7 και μέσω των εφημερίδων προς τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τις οικολογικές οργανώσεις, το ΑΚΕΛ, την ΕΔΟΝ, το ΚΙΣΟΣ, και «σε όσες ομάδες, κινήσεις και άτομα που αντιστέκονται στις επιθέσεις του κεφαλαίου».

Μετά την πρώτη σύσκεψη, εκτός από την Εργατική Δημοκρατία, συμμετείχαν εκπρόσωποι της ΟΕΛΜΕΚ, του Κινήματος Οικολόγων Περιβαλλοντιστών, της Κίνησης Ενάντια στον Εθνικισμό, του ΕΚΑΤΕ και διάφοροι ακτιβίστες ενώ άλλες οργανώσεις που δεν μπόρεσαν να εκπροσωπηθούν στη σύσκεψη εκδήλωσαν ενδιαφέρον για τη συμμετοχή τους στην Πρωτοβουλία για την Πράγα.

Ακολούθησαν άλλες συσκέψεις, τέλη Αυγούστου και αρχές Σεπτεμβρίου, με διευρυμένη συμμετοχή από εκπροσώπους από το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης, τον Νεοκυπριακό Σύνδεσμο, τη Νεολαία ΚΙΣΟΣ, την Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, την ΟΛΤΕΚ.

Η Πρωτοβουλία θα δώσει δημοσιογραφική διάσκεψη ανακοινώνοντας τις εκδηλώσεις που θα ακολουθήσουν που είναι: κοινή διακήρυξη την οποία να χρησιμοποιήσει για το μάζεμα υπογραφών και οικονομικής ενίσχυσης, την

αποστολή αντιπροσωπείας στη Πράγα, όπως και τη διοργάνωση ανοιχτής εκδήλωσης στη Λευκωσία στις 20 του Σεπτεμβρίου με προβολή της βιντεοταινίας «Εξέγερση στο Σιάτλ». Η διοργάνωση επίσης κινητοποίησης στη Λευκωσία, συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας η ώρα 6:00 μμ και πορεία στο προεδρικό την Τρίτη 26 Σεπτεμβρίου που έχει κηρυχτεί παγκόσμια ημέρα δράσης.

Η διάθεση που έδειξε διάφορος κόσμος, νεολαίοι, ακτιβίστες και απλοί εργαζόμενοι να ενημερωθούν για τη σύνοδο του ΔΝΤ και της ΠΤ, να μάθουν για την κινητοποίηση στην Πράγα, κι αν υπήρχε οικονομική βοήθεια να πάνε ακόμα στην Πράγα, είναι εντυπωσιακή. Αυτή την αντικαπιταλιστική αγωνιστική διάθεση είδαμε και με τις προβολές της βιντεοταινίας για το Σιάτλ που κάναμε στα γραφεία της ΕΔ πριν λίγους μήνες. Γι' αυτό και είναι κρίμα που συντεχνίες σαν την ΠΑΣΥΔΥ, την ΣΕΚ, την ΠΕΟ, είτε αγνόησαν είτε υποβάθμισαν τη σημασία της Πράγας και τη σύνδεση με τους αγώνες που έχουν μπροστά τους οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι. Σε αντίθεση με άλλες χώρες όπου τα συνδικάτα πρωτοστατούν, όπως στην Ελλάδα για παράδειγμα που τα Εργατικά Κέντρα Αθήνας, Πειραιά, Θεσσαλονίκης, και άλλα συνδικάτα στηρίζουν την πρωτοβουλία για την Πράγα με ανακοινώσεις, χρηματοδότηση και ναυλώνουν πούλμαν, βαγόνια των τρένων, ακόμη και αεροπλάνα για να πάνε διαδηλωτές στην Πράγα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ

Συμμετέχουμε στην Πανευρωπαϊκή καμπάνια ενάντια στη διάσπαση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) και της Παγκόσμιας Τράπεζας που θα γίνει στην Πράγα από τις 21 έως τις 28 Σεπτεμβρίου 2000.

Οι απαιτήσεις του ΔΝΤ για περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες καταστρέφουν καθημερινά τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη. Αυτοί που θα συνεδριάσουν στην Πράγα είναι άμεσα υπεύθυνοι για τα απάνθρωπα προγράμματα αποπληρωμής των χρεών που στραγγαλίζουν δεκάδες χώρες και οδηγούν τους λαούς σε εξαθλίωση και μετανάστευση.

Δεκαεπτά εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο από ασθένειες που μπορούν να θεραπευτούν. Ο ΟΗΕ υπολογίζει ότι 40 δις δολάρια μπορούν να εξασφαλίσουν στους κατοίκους όλου του πλανήτη την πρόσβαση στην υγιεινολογική φροντίδα, σε καθαρό νερό, στα βασικά είδη διατροφής, στην εκπαίδευση και σε άλλα απαραίτητα αγαθά. Τόσα ακριβώς ξόδεψε το ΝΑΤΟ για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία.

Περίπου 40.000 άνθρωποι ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο. Πολλοί απ' αυτούς θα συμμετάσχουν στη Σύνοδο της Πράγας. Ο στόχος τους, είναι η ακόμα μεγαλύτερη «απελευθέρωση» του παγκόσμιου εμπορίου για να παραμερίσουν κάθε εμπόδιο για τις πολυεθνικές. Τον ίδιο στόχο υιοθετούν δυστυχώς όλες οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη.

Ενώνουμε τη φωνή μας με όλους εκείνους στον κόσμο που επιδιώκουν η Πράγα να γίνει το Σιάτλ της Ευρώπης. Θέλουμε να ακουστεί η φωνή της αντίστασης στη διευρυνόμενη εξουσία του παγκόσμιου κεφαλαίου. Θέλουμε να ακουστεί η φωνή αυτών που παλεύουν ενάντια στην ανεργία, στη φτώχεια, στους πολέμους και τον εθνικισμό, στο νεοναζισμό, στο ρατσισμό, στην καταστροφή του περιβάλλοντος, την πολιτισμική ισοπέδωση. Να ακουστεί η φωνή αυτών που αντιστέκονται στις πολυεθνικές που με μοναδικό γνώμονα το κέρδος, προωθούν το ξερίζωμα των αγροτικών πληθυσμών, για χάρη εξαγωγικών φυτειών, τα μεταλλαγμένα τρόφιμα και τις μονοκαλλιέργειες.

Αντιτασσόμαστε στην κυβερνητική πολιτική, που στα πλαίσια της ίδιας φιλοσοφίας της παγκοσμιοποίησης προωθεί τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις περικοπές στο κράτος πρόνοιας, στην παιδεία και στην υγεία, τις καταστροφές στο περιβάλλον.

Η εναλλακτική λύση είναι οι αγώνες των λαών για μια κοινωνία της αλληλεγγύης που βάζει τους ανθρώπους πάνω από τα κέρδη της ολιγαρχίας. Ο κόσμος δεν είναι για πούλημα.

Η κοινή διακήρυξη που κυκλοφορεί η Πρωτοβουλία ΠΡΑΓΑ 2000 για μάζεμα υπογραφών

ούν να διαλύσουν
άγα τα πράγματα
τσολαβ Χάβελ.

ιμάζονται

ου θα είναι μια κινητοποίηση αλληλεγγύης στη

ιστικό Εργατικό Κόμμα, Βρετανία

είναι η πιο σημαντική μετά το 1989. Ο κόσμος
1989 για να βρούμε σήμερα σε αυτή την
ια, για να μπει τέρμα στον ανταγωνισμό των
για ενδοβιοτικό επίπεδο παρόμοιο με αυτό της
ε μετά τη μεγάλη πλειοψηφία είναι ακόμα
πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, των κλεισι-
Το ΔΝΤ ήταν αυτό που επέβλεπε αυτή την
ρόκεται για ένα εγκληματικό οργανισμό, και
ος πούμε να σκληθούν να φύγουν από την
δω και από άλλες χώρες.

Σοσιαλιστική Αλληλεγγύη Τσεχία

η ανταπόκριση στο κάλεσμα για να διαδηλώ-
όσμιο Τράπεζα στην Πράγα. Πιστεύουμε ότι
συγκροτηθεί μια πανευρωπαϊκή συντονιστική
συμμετέχουν πάρα πολλές πρωτοβουλίες,
ς και διάφορα συνδικάτα. Για παράδειγμα
ς νεολαίας της γερμανικής Γενικής Συννο-
ει πούλμαν για την Πράγα. Εχουμε εκδώσει
ες και έχουμε ξεκινήσει μια σειρά ανοικτές
ς για παράδειγμα πρόσφατα στο Βερολίνο.

ουκ (Αριστερή Στροφή) Γερμανία

Η βύθιση του ΚΟΥΡΣΚ

Ανθρωποθυσία στο βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

«Είσαστε πλούσιοι και κακομαθημένοι. Δεν καταλαβαίνετε τίποτα. Τα παιδιά μας πληρώνονται 50-70 δολάρια και βρίσκονται κλεισμένα σ' αυτό το κονσερβοκούτι στον πάτο της θάλασσας. Γιατί τα μεγάλωσα; Τα παιδιά μας δεν έχουν τίποτα. Πεθαίνουν χωρίς τίποτα.»

Αυτά τα οργισμένα λόγια της μάνας ενός από τους 118 ναύτες του υποβρυχίου Κουρσκ -μπροστά στο φακό της τηλεόρασης την ώρα που έδινε συνέντευξη ο αντιπρόεδρος της ρώσικης κυβέρνησης- έκφραζαν όλη την αλήθεια πίσω από την τραγωδία στη Θάλασσα του Μπάρεντς.

Ο άδικος θάνατος των εικοσάχρονων ναυτών δεν ήταν κάποιο "ατύχημα" -ήταν άλλη μια ανθρωποθυσία στο βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Οι ένοχοι γι' αυτό το έγκλημα οι "κακομαθημένοι πλούσιοι" βρίσκονται όχι μόνο στα ψηλά πατώματα της ρώσικης κυβέρνησης αλλά και στους ομολόγους τους στη Δύση.

Όλες οι εφημερίδες συμφωνούν ότι οι ασκήσεις που οργάνωσε ο ρώσικος στόλος τον περασμένο Αύγουστο ήταν οι μεγαλύτερες εδώ και χρόνια. Ήταν μια προσπάθεια επίδειξης δύναμης, μια υπενθύμιση ότι η Ρωσία διαθέτει ακόμα μια από τις ισχυρότερες πολεμικές μηχανές του πλανήτη. Τις σκοπιμότητες αυτής της επίδειξης πλήρωσαν οι αδικωχαμένοι ναύτες.

Υπερδύναμη

Πολλοί σχολιαστές τονίζουν την μεγάλη κρίση που πέρασε και περνάει η ρώσικη υπερδύναμη για να βγάλουν το συμπέρασμα ότι τελικά η αιτία της βύθισης του Κουρσκ είναι οι περικοπές των πολεμικών κονδυλίων που έχουν ρημάξει τις ένοπλες δυνάμεις της Ρωσίας. Η πολεμική μηχανή της Ρωσίας είναι σκουριασμένη και μόλις ζορίστηκε για να κάνει επίδειξη αμέσως σκόνταψε. Όμως με αυτό τον τρόπο εξαφανίζουν την συνολικότερη εικόνα, την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, την συνολικότερη κρίση αυτού του βάρβαρου συστήματος που λέγεται καπιταλισμός στο "παγκοσμιοποιημένο" ιμπεριαλιστικό του στάδιο.

Τί έσπρωξε την Ρωσία να ξαναθυμίσει τα πυρηνικά υποβρύχιά της; Γιατί ο Πούτιν έχει δέσει την πολιτική του με την αποκατάσταση της ρώσικης πυγμής όχι μόνο στα νερά των ωκεανών αλλά και στα βουνά της Τσετσενίας και του Καυκάσου; Η αλήθεια

είναι ότι δέκα χρόνια μετά το τέλος του "Ψυχρού Πολέμου", νικητές και χαμένοι μπαίνουν σε ένα γύρο κλιμάκωσης των εντάσεων, των επεμβάσεων και των εξοπλισμών. Ο ιμπεριαλισμός όχι μόνο δεν είναι "ντεμοντέ" αλλά ξανακάνει τον κόσμο ολόκληρο πεδίο νέων εξοπλισμών, εντάσεων και "ατυχημάτων".

Το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ είχαν την πρωτοβουλία σ' αυτό τον νέο κύκλο. Η απόφαση για επέκταση του ΝΑΤΟ στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης -πρώην μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας- έφερε τις πιέσεις στην πόρτα της Ρωσίας. Η Πολωνία, η Τσεχία, η Ουγγαρία πέρασαν ήδη την πύλη, η Ρουμανία και η Βουλγαρία περιμένουν. Η επίθεση του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία με πρόσχημα το Κόσοβο έδειξε μέχρι πιο φρικιαστικό σημείο μπορεί να φτάσει ο δυτικός ιμπεριαλισμός για να επιβάλει τον έλεγχό του, σε περιοχές όπου παλιότερα μοιράζονταν την επιρροή με την Ρωσία. Και τα Βαλκάνια δεν είναι το μόνο καυτό σημείο. Οι ίδιες εντάσεις απλώνονται μέχρι τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία ακολουθώντας τους δρόμους των πετρελαίων.

Κόσοβο

Η απάντηση της ρώσικης άρχουσας τάξης ήταν σε είδος. Το μικροεπεισόδιο για το ποιος θα φτάσει πρώτος στο αεροδρόμιο της Πρίστινα στο τέλος του πολέμου στο Κόσοβο ήταν μόνο η αρχή. Ακολούθησε η αιματηρή επέμβαση στην Τσετσενία που ξεπέρασε σε θηριωδία τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ.

Παράλληλα, ενισχύθηκαν οι διπλωματικές ενέργειες με την Κίνα για την εξασφάλιση κοινών συμμαχιών στην Κεντρική Ασία. Και τελικά ο Πούτιν και οι στρατηγοί του "θυμήθηκαν" το πυρηνικό οπλοστάσιο και ιδιαίτερα τα υποβρύχια, όταν ο Κλίντον κλιμάκωσε τις πιέσεις ξεθάβοντας ξανά τα σχέδια του Ρήγκαν για "Πόλεμο των Αστρων" με ένα ειδικό σύστημα κατάρριψης βαλλιστικών πυραύλων στο διάστημα. Αν "ξεχάσουμε" όλα αυτά, τότε μένει μόνο η εικόνα ενός παρανοϊκού Πούτιν που θυσιάσε τους ναύτες του Κουρσκ για το γόητρο της Ρωσίας. Αν τα θυμηθούμε, όμως, βλέπουμε ότι τέτοιοι παρανοϊκοί βρίσκονται στην κορυφή των κυβερνήσεων και στη Δύση, είναι οι ηγεσίες ενός παρανοϊκού συστήματος.

Ούτε μπορούμε να "κοιμόμαστε ήσυχoi" ότι τα ατυχήματα συμβαίνουν μόνο στο "απαρχαιωμένο" οπλοστάσιο της Ρωσίας. Το Κουρσκ δεν ήταν "απαρχαιωμένο" υποβρύχιο, ήταν καμάρι της ρώσικης τεχνολογίας όπως το Κονκορντ στη Δύση. Μόλις ένας μήνας χωρίζει τα δυο ατυχήματα που κόστισαν πάνω από 100 ζωές στο Παρίσι και στο Μουρμάνσκ. Όταν η τεχνολογία "τσιτώνεται" στο κυνήγι του κέρδους και της δύναμης, τα αποτελέσματα είναι ίδια σε Ανατολή και Δύση.

Πυρηνική απειλή

Οι 118 ναύτες του Κουρσκ είναι μόνο τα πρώτα θύματα αυτού του "ατυχήματος". Ο κίνδυνος από τους πυρηνικούς αντιδραστήρες και τα πυρηνικά όπλα του

υποβρυχίου απειλεί και θα απειλεί το περιβάλλον και τις ζωές των ανθρώπων για πολλά χρόνια.

Μόνο το μηχανοστάσιο του Κουρσκ περιέχει 1,2 τόνους εμπλουτισμένο ουράνιο που θα είναι επικίνδυνο για τα επόμενα 710 εκατομμύρια χρόνια! Ακόμα και μικρές ποσότητες όταν διαρρέουν στην θάλασσα είναι επικίνδυνες γιατί μεταφέρονται στην τροφική αλυσίδα. Η Θάλασσα του Μπάρεντς είναι τόπος

αναπαραγωγής για τα ψάρια όπως ο μπακαλιάρος ή οι ρέγγες. Εκατομμύρια Ρώσοι και Σκανδιναβοί απειλούνται από αυτή την προοπτική. Αλλά η τρέλα των πυρηνικών υποβρυχίων και εργοστασίων -ενεργών και παροπλισμένων- δεν περιορίζεται μόνο στην Ρωσία. Η Βρετανία έχει 11 παροπλισμένα πυρηνικά υποβρύχια που σκουριάζουν στα λιμάνια της δημιουργώντας εστίες κινδύνου σαν το Μουρμάνσκ μέσα στην καρδιά της Ευρώπης. Ενα από τα ενεργά πυρηνικά υποβρύχια της Βρετανίας βρίσκεται αυτή την στιγμή στο Γιβραλτάρ επειδή παρουσίασε διαρροή στο σύστημα ψύξης του πυρηνικού αντιδραστήρα. Ούτε η Μεσόγειος δεν είναι απαλλαγμένη από αυτό τον κίνδυνο.

Οι ΗΠΑ, η μεγαλύτερη πυρηνική υπερδύναμη έχει ολόκληρο ιστορικό από "ατυχήματα", ιδιαίτερα στο απόγειο του Ψυχρού Πολέμου στη δεκαετία του '60. Αυτή τη στιγμή οι ΗΠΑ διατηρούν 15 πυρηνικά υποβρύχια σε διαρκή κίνηση στους ωκεανούς, ικανά να δημιουργήσουν τουλάχιστον 48 χιροσίμες το καθένα.

Η έκρηξη οργής της μάνας του νεκρού ναύτη του Κούρσκ ενάντια στον Πούτιν και τους ναυάρχους του πρέπει να γίνει και δική μας υπόθεση για να απαιτήσουμε να σταματήσουν τα πυρηνικά, να σταματήσουν οι εξοπλισμοί, σε Ανατολή και Δύση. Και πρέπει να βάλει στο στόχαστρο τους μικρούς συνεταίρους του Κλίντον και του Πούτιν.

Νοσταλγοί του σταλινισμού

Η τραγωδία του Κούρσκ παρουσιάστηκε από τα ΜΜΕ με μια δόση συμμόρφωσης για την πάλαι ποτέ κραταιά Σοβιετική Ένωση που έχει ξεπέσει τόσο χαμηλά. Ιδιαίτερα η «Χαραυγή» θρηνοούσε κυριολεκτικά γι' αυτό το κατάντημα.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι για τους ναύτες του Κούρσκ, και τους συγγενείς τους ήταν μια πραγματική τραγωδία που δεν αποζημιώνεται ούτε με τα δολάρια με τα οποία ο Πούτιν θέλησε να τους εξαγοράσει ούτε με επικοινωνικούς λόγους για ήρωες, ούτε ακόμη και από τις δακρύβρεχτες συγνώμες που ζήτησε ο αρχηγός του Ναυτικού. Δεν έχουμε όμως κανένα λόγο, ούτε να συμπονούμε, ούτε να νοσταλγούμε την εποχή της παντοδυναμίας της Σοβιετικής Ένωσης.

Μιά τέτοια στάση είναι τελείως λάθος γιατί τους μόνους που εξυπηρετεί είναι τον Πούτιν και τους όμοιους του που στείλανε αυτά τα παιδιά στον υγρό τάφο. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πούτιν αξιοποίησε αυτή την τραγωδία για να πετύχει τις μεταρρυθμίσεις που θέλει και να ενισχύσει τις ενόπλες δυνάμεις. Ήδη ετοιμάζει νέα εξοπλιστικά προγράμματα και αύξηση των δαπανών για τον στρατό με αντίστοιχη μείωση φυσικά των κοινωνικών παροχών.

Σε μια χώρα που το ενα τρίτο σχεδόν του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο φτώχειας, αυτή είναι μια πολιτική που οδηγεί στη πείνα, την εξαθλίωση και την μετανάστευση ακόμη περισσότερο κόσμο.

Η απάντηση σε τραγωδίες σαν του Κούρσκ δεν είναι τα περισσότερα και καλύτερα βαθυσκάφη του στρατού, ούτε τα περισσότερα και καλύτερα στρατιωτικά κέντρα σωστικών συνεργειών όπως αποφάσισε ο Πούτιν να κάνει αλλά να δώσουμε ένα τέρμα σ' αυτό τον παράλογο εξοπλιστικό ανταγωνισμό και την ιμπεριαλιστική φαγωμάρα με το να ξεφορτωθούμε το σύστημα που τα γεννά.

Αμπελουργοί

Ρίξτε την κυβέρνηση στη χωματερή

Την έντονη οργή και την αγανάκτησή τους με την κυβερνητική πολιτική εξέφρασαν έξω από το Προεδρικό οι αμπελουργοί. Ξεκινώντας με πορεία από την ΠΑΣΥΔΥ, περίπου 200 διαδηλωτές κατέληξαν στο προεδρικό με κύρια συνθήματα «η κυβέρνηση κατέστρεψε τους αμπελουργούς» και «να θυμάστε ότι οι εκλογές πλησιάζουν».

Στο Προεδρικό περίμεναν αρκετή ώρα μέχρι να αποφασίσει ο Κληρίδης αν θα δεχτεί αντιπροσωπεία τους. Στο άκουσμα ότι ο Κληρίδης αρνήθηκε να τους δεχτεί οργισμένοι προσπάθησαν να μπουν μέσα στο προεδρικό όπου και βρέθηκαν αντιμέτωποι με την βία των ροπάλων της ισχυρής αστυνομικής δύναμης. Ακόμη και η ομάδα «Ζ» επιστρατεύτηκε!

Οι κινητοποιήσεις και τα επεισόδια με την αστυνομία όχι μόνο ταρακούνησαν το προεδρικό αλλά προκάλεσαν και συγκρούσεις μέσα στο ίδιο το κυβερνών κόμμα. Ο βουλευτής του ΔΗΣΥ Στυλιανού κατηγορήσε τον Ρολάνδη ότι αντί να προσπαθεί να λύσει το πρόβλημα των αμπελουργών, βρίσκονταν στην Αγία Νάπα και κυνηγούσε τις τουρίστριες που έκαναν γυμνασμό! Από την άλλη ο Ρολάνδης κατηγορήσε τον Στυλιανού ότι «με την στάση του ρίχνει το κόμμα στις χωματερές».

Η κινητοποίηση των αμπελουργών έγιναν σε ένδειξη διαμαρτυρίας γιατί για άλλη μια χρονιά αναγκάζονται να πετάξουν χιλιάδες τόνους σταφυλιών στις χωματερές και η κυβέρνηση αρνείται να τους δώσει πλήρη αποζημίωση. Αρχικά τους έδωσε μόνο 90% και μετά το ανέβασε στο 95% και τώρα μετά τις τελευταίες κινητοποιήσεις φαίνεται να σκέφτεται να τους δώσει 100% αλλά με την προϋπόθεση να ξεριζώσουν τα «προβληματικά» αμπέλια.

Η οργή των αμπελουργών είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένη. Κάθε χρόνο παρατηρούν να μειώνεται σταθερά το εισόδημα τους. Βλέπουν τους έμπορους να τους κατακλέβουν και τις τράπεζες να τους παίρνουν τα χωράφια τους γιατί δεν μπορούν να ξεπληρώσουν τα δάνεια που έχουν κάνει για τα αμπέλια τους. Έχουν γίνει έρμαιο στα χέρια των ολιγομνηχανιών και της κυβερνητικής πολιτικής.

Αφού τους είχαν βάσει, πριν από λίγα χρόνια, να ξεριζώσουν τις παραδοσιακές φυτείες για να καλλιεργήσουν στη θέση τους ολιγομνηχανισμένες ποικιλίες, τώρα έρχονται να τους πουν ότι οι ολιγομνηχανισμένες δεν μπορούν να τα απορροφήσουν και πρέπει να ξεριζώσουν και αυτά τα «προβληματικά» αμπέλια για να αποζημιωθούν!

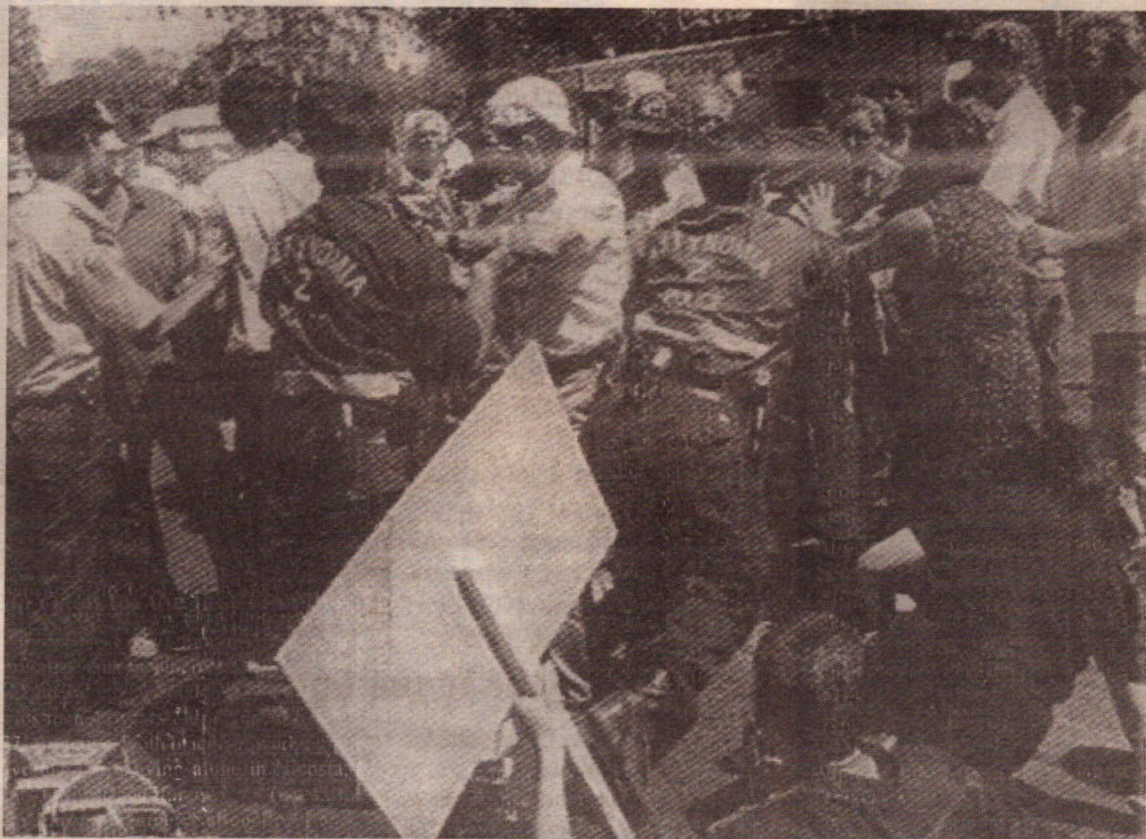
Η πραγματικότητα είναι ότι ανάγκες υπάρχουν. Αυτή τη στιγμή η τιμή του σταφυλιού και του κρασιού είναι αρκετά ψηλή ώστε να αποτρέψει τον κόσμο από το να το αγοράζει. Το ριζίμο των σταφυλιών στις χωματερές βολεύει μια χαρά τις ολιγομνηχανισμένες και έτσι εξασφαλίζουν ότι οι τιμές θα που θα αγοράζει τα σταφύλια θα παραμείνουν χαμηλές ενώ οι τιμές των κρασιών θα διατηρούνται ψηλά.

Οι κινητοποιήσεις των αμπελουργών

ανάμενεται να συνεχιστούν όπως δηλώνουν και οι ίδιοι. Ο αγώνας τους είναι αγώνας για επιβίωση ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη που αδιαφορεί για τις ανάγκες των απλών ανθρώπων. Αυτό που χρειάζονται οι αμπελουργοί δεν είναι τις δημαγωγίες των βουλευτών όπως του Στυλιανού και του Μασάκη αλλά δυναμικές κινητοποιήσεις και την έμπρακτη συμπαράσταση των εργαζόμενων. Χρειάζονται την συμπαράσταση όλων αυτών που κτυπιούνται από την πολιτική του Κληρίδη, όπως τους εργαζόμενους στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα που απειλούνται από τις ιδιωτικοποιήσεις μέχρι τους ιδιωτικούς υπάλληλους που δέχονται τα κτυπήματα των εργοδοτών που ενθαρρύνονται από την κυβέρνηση.

Χρειάζεται ένας αγώνας που να στοχεύει πραγματικά να ρίξει στη χωματερή την κυβέρνηση και την πολιτική της που βάζει τα κέρδη πάνω από τον άνθρωπο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Τα σχολεία άνοιξαν με ελλείψεις

Δαπάνες για τη Παιδεία

Για άλλη μια χρονιά η σχολική περίοδος ξεκινά με πολλά προβλήματα. Ήδη πριν ανοίξουν τα σχολεία γονείς απειλούν με αποχές των παιδιών τους και κατάληψη σχολείων αν δεν λυθούν τα προβλήματα.

Το δημοτικό Αγίου Αθανασίου μοιάζει περισσότερο με οικοδομή παρά με σχολείο, ενώ το δημοτικό του Αγίου Λαζάρου στη Λάρνακα ξεκίνησε την λειτουργία του χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα.

Η εφαρμογή του Ενιαίου Λυκείου και του ολοήμερου σχολείου σε μια σειρά από σχολεία ξεκινά με πολλές ελλείψεις και προκαλεί τις αντιδράσεις των οργανώσεων των εκπαιδευτικών. Οι ελλείψεις αιθουσών διδασκαλίας, το αλαλούμ στις μετακινήσεις καθηγητών, η απουσία βιβλίων είναι προβλήματα που εμφανίζονται κάθε χρόνο και ταλαιπωρούν μαθητές και καθηγητές.

Η ΠΟΦΝΕ οργάνωσε ήδη την πρώτη φοιτητική κινητοποίηση με πορεία στο Υπουργείο Οικονομικών, εξαιτίας της απόφασης του Υπουργού να κόψει την φοιτητική χορηγία από τους φοιτητές που βρίσκονται στο προκαταρκτικό έτος (γλώσσας) σε πανεπιστήμια του εξωτερικού.

Από την πλευρά του ο Υπουργός Παιδείας υποστηρίζει ότι φέτος τα προβλήματα και οι ελλείψεις στα σχολεία είναι λιγότερα από άλλες χρονιές. Ξεχνά όμως ότι αυτός όπως και οι προηγούμενοι υπουργοί απ'αυτών ανήκουν στην ίδια κυβέρνηση που εφαρμόζει την ίδια πολιτική για την Παιδεία.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να καταλάβει ότι τα προβλήματα στην παιδεία πολλαπλασιάζονται γιατί η κυβέρνηση δεν θέλει να πληρώσει να τα λύσει. Η παγοποίηση των προϋπολογισμών για την παιδεία, η λιτότητα και οι περικοπές στις κοινωνικές παροχές είναι που διαλύουν σήμερα την δημόσια εκπαίδευση και αυτή είναι η επίσημη διακηρυγμένη πολιτική της κυβέρνησης. Είναι η κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών και του λιγότερου κράτους.

Οι προτεραιότητες της δεν είναι να στηρίξει την δημόσια εκπαίδευση

αλλά το ιδιωτικό κεφάλαιο που εκπροσωπεί πολιτικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πρόλαβε να τους υποσχεθεί ότι θα κάνει ιδιωτικά πανεπιστήμια και οι κολλεγιάρχες άνοιξαν ένα ανελέητο πόλεμο για το ποιος θα κερδίσει τους περισσότερους φοιτητές λέγοντας τα πιο χοντρά ψέματα και υποσχέσεις. Ήταν τόσο χοντροκομμένη αυτή η ιστορία που αναγκάστηκε στο τέλος ο Ουράνιος να ξεκαθαρίσει ότι δεν μπορεί να υπάρξουν ιδιωτικά πανεπιστήμια πριν περάσουν τουλάχιστο δυο χρόνια.

Την περασμένη χρονιά είχαμε για πρώτη φορά την κοινή δράση εκπαιδευτικών, μαθητών και γονιών. Η συγκέντρωση έξω από τη Βουλή και η πορεία στο Υπουργείο Παιδείας κάτω από τα συνθήματα «δαπάνες για την Παιδεία και όχι για καλλιστεία» και «επενδύστε στη Παιδεία και όχι στο χρηματιστήριο» δεν πρέπει να μείνει σαν μία ωραία ανάμνηση του κινήματος αλλά να λειτουργήσει σαν το παράδειγμα για το τι πρέπει να κάνουμε από δω και μπρός.

Χρειάζεται καθημερινή δράση. Αν θέλουμε να φτάσουμε σε μια άλλη καλύτερη Παιδεία από την σημερινή, ξεκινάμε από το τώρα, από τα καθημερινά προβλήματα, το να έχουν τάξεις και βιβλία οι μαθητές, θέρμανση και κλιματισμό. Ζητάμε μείωση μαθητών κατά τάξη και να γίνουν μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών για να καλυφτούν όλες οι ανάγκες που υπάρχουν. Θέλουμε να κτιστούν σχολεία για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Τα λεφτά υπάρχουν: να φορολογήσουν τους πλούσιους, να σταματήσουν τους εξοπλισμούς.

Για να πετύχουμε αυτούς τους στόχους χρειάζεται κλιμάκωση των αγώνων και συντονισμός. Πέρσι έγινε μία καλή αρχή. Φέτος θα πρέπει να έχει μια καλή συνέχεια ώστε να χτιστεί ένα πραγματικά κοινό μέτωπο εκπαιδευτικών, μαθητών, γονιών που με την στήριξη και συμπαράσταση όλων των εργαζόμενων, να παλέψει σήμερα για μία πραγματικά δημόσια και δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες, που να προσφέρει γνώση και μόρφωση και όχι να προετοιμάζει απλά εργατικό δυναμικό για να στελεχώσει τις επιχειρήσεις των καπιταλιστών.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Παλεύουμε για

Σοσιαλισμό μέσα από την ανεξαρτητή δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν ολό τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες παρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή συμφώνα με τις ανθρωπίνες ανάγκες.

Επανάσταση και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, ολό το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει το συμφέρον της αρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

Διεθνισμό και όχι «σοσιαλισμό σε μια μόνο χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του Στάλιν, της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών είναι κρατικο-καπιταλισμοί όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό, υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις εναντίον στη γραφειοκρατική αρχούσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από την Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σαο Παόλο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή εξεριστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπασει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της «δικής μας» αρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντιθετοί στην καταπίεση των τουρκοκυπρίων, τον οικονομικό, πολιτικό, και πολιτιστικό αποκλεισμό που τους επιβάλλει η δική μας αρχούσα τάξη και υποστηρίζουμε το δικαίωμα τους στην αυτοδιάθεση.

Επαναστατικό Κομμα της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απολευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό εργατικό κομμα. Ένα τέτοιο κομμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντιθετοί σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

Παρουσιάζουμε εδώ μια σύντομη κριτική της Αντζελα Στέιπλφορντ από την εφημερίδα Socialist Worker για την ταινία "Μονομάχος" που παίχτηκε το καλοκαίρι στους κινηματογράφους και σε ορισμένες αίθουσες ανέβηκε σε επανάληψη.

"Ο μονομάχος" είναι ένα φιλμ που τοποθετείται στην περίοδο της αρχαίας Ρώμης. Ξεκινάει με ένα όνειρο ενός ειρηνικού και καταπράσινου τοπίου. Ένας ρωμαίος στρατηγός ο Μάξιμος έχει κουραστεί από τον πόλεμο και θέλει να επιστρέψει στην οικογενειακή του ζωή σε μια φάρμα στην Ισπανία. Τότε η ταινία απότομα γυρίζει στην πραγματικότητα - ένα σκηνικό πολεμικής φρίκης - καθώς οι ρωμαϊκές λεγεώνες προσπαθούν να καταλάβουν τη Γερμανία.

Επέκταση

Με τη μάχη να έχει κερδηθεί ο Μάξιμος λειεί στον ετοιμοθάνατο αυτοκράτορά Μάρκο Αυρήλιο ότι πια δεν έχει μείνει κανένας για να πολεμήσουν. Και εκείνος τα απαντάει ότι πάντα υπάρχει κάποιος για να πολεμήσουμε. Η ιμπεριαλιστική

Ρώμη στηρίζεται στη συνεχή επέκταση.

Ο Μάξιμος γρήγορα πέφτει θύμα της επιδίωξης του αυτοκράτορα. Κόμμοδου για απόλυτη εξουσία και καταλήγει από ήρωας σε ένα κοινό σκλάβο που πολεμάει σαν μονομάχος. Η ταινία παρουσιάζει πολύ καλά όλα όσα ήταν σάπια στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Υπάρχουν ατελείωτες ίντριγκες, συνωμοσίες και προδοσίες μέσα στην άρχουσα τάξη. Για την πλειοψηφία των ανθρώπων η ζωή

είναι σκληρή και σύντομη.

Απόηχος του Σπάρτακου "Ο Μονομάχος" ξαναδημιουργεί το μεγαλειώδες θέαμα των επικών ταινιών της δεκαετίας του '50 και του '60 αλλά χωρίς τα γνωστά κλισέ. Στην ταινία υπάρχει ο απόηχος της ιστορίας του Σπάρτακου που οδήγησε μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις σκλάβων ενάντια στη Ρώμη. Η ταινία αναγνωρίζει την πολιτικοπολιτισμική φύση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας βάζοντας έναν αφρικανό ηθοποιό σε

βασικό ρόλο. Ο βασικός γυναικείος χαρακτήρας δεν είναι στα γνωστά στερεότυπα, είτε ο τύπος της "αγνής" και "καλής", είτε της "μανιακής με την εξουσία" και "κακιάς".

"Ο μονομάχος" δεν είναι ένα κλασσικό φιλμ δράσης, παρουσιάζει τη βία και τον τρόπο, αλλά με ένα τίμιο τρόπο. Είναι μια ταινία γεμάτη δύναμη που, επιβεβαιώνει την ιδέα ότι άτομα που παλεύουν, μπορούν να κάνουν τη διαφορά, ακόμα και στις πιο ακραίες καταστάσεις.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεία της Ε.Δ. η ώρα 8:00μμ ακριβώς

14/6: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

21/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

28/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

5/7: Κυρίαρχη ιδεολογία και ταξική συνείδηση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει κάθε Πέμπτη στα γραφεία της Ε.Δ. Ηπείρου9, η ώρα 8 μ.μ.

16/6: Τσε Γκεβάρα: μύθος και πραγματικότητα

23/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

30/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

7/7: Τέχνη και επανάσταση

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία σοσιαλιστική εργατική εφημερίδα της Οργανωσης «Εργατική Δημοκρατία»
Γραφεία: οδός Αρχιεπ. Μακαρίου Γ' 92 Καϊμακλί.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσία
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντίνος Αγιωμαμής

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Κυκλοφορεί η δεύτερη έκδοση του βιβλίου "Ρατσισμός τι είναι και πώς παλεύεται" του Αλεξ Καλλίνικος.

Ένα βιβλίο απαραίτητο για τον κάθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Μπορείτε να το βρείτε στο Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφτείτε συνδρομητές

Συνδρομή για ένα χρόνο

Εσωτερικού £7 - Εξωτερικού £12

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Γκντανσκ, Αυγούστος 1980

Όταν οι εργάτες της Πολωνίας συγκλόνιζαν τον κόσμο

14 Αυγούστου 1980. Τα γιγάντια ναυπηγεία του Γκτανσκ στην Πολωνία θυμίζουν εικόνες από τις πιο μεγάλες στιγμές των εργατικών αγώνων. Την Ρωσία του 1917, την Ισπανία και την Γαλλία του 1936, το Μάη του 1968.

Χιλιάδες εργάτες τα έχουν καταλάβει, απαιτώντας να ανακληθεί η απόφαση της κυβέρνησης να αυξήσει τις τιμές βασικών αγαθών, να αυξηθούν οι μισθοί και να επιτρέψει την λειτουργία ανεξάρτητου συνδικάτου. Εξω από τις πύλες του ναυπηγείου, χιλιάδες εργαζόμενοι από άλλες επιχειρήσεις έρχονται να δηλώσουν την συμπαράστασή τους, να ενημερωθούν από τους απεργούς, που μοιράζουν χιλιάδες προκηρύξεις της απεργιακής επιτροπής.

Ηδη από τον Ιούλη ένα κύμα απεργιών σάρωνε όλα τα βιομηχανικά κέντρα της Πολωνίας. Οι αυξήσεις στις τιμές των βασικών αγαθών ήταν κομμάτι της προσπάθειας της κυβέρνησης να φορτώσει στις πλάτες των εργατών τα βάρη της κρίσης που μάστιζε την πολωνική οικονομία. Σε όλη τη δεκαετία του '70, το "σοσιαλιστικό" καθεστώς της Πολωνίας είχε στηριχτεί στα δάνεια από τις δυτικές τράπεζες για να πραγματοποιήσει φιλόδοξα επενδυτικά προγράμματα. Η παγκόσμια οικονομική κρίση που είχε ξεσπάσει επιτάχυνε την κρίση του καθεστώτος. Και όπως το 1970 και το 1976, η απάντηση ήταν επίθεση στην εργατική τάξη.

Οι δυο αυτές χρονιές είχαν σημαδεύει από μεγάλες εργατικές εκρήξεις που συντρίφτηκαν από την καταστολή. Όμως, οι εμπειρίες από αυτούς τους αγώνες δεν είχαν χαθεί. Ηδη δρούσαν μια σειρά παράνομες ομάδες από διαφωνούντες διανοούμενους και εργάτες. Η πιο σημαντική ήταν η KOR (Επιτροπή Εργατικής Αμυνας) που με την εφημερίδα Ρομπότνικ (Εργάτης) συνέδεε τους μεμονωμένους αγώνες που συνεχίζονταν.

Η απόλυση ενός μέλους της KOR - της Άννα Βαλεντίνοβιτς - στα ναυπηγεία του Γκτανσκ ήταν η σπίθα που οδήγησε στην κατάληψη του Αυγούστου του 1980.

Σύντομα τους απεργούς τους ακολουθήσαν και τα άλλα ναυπηγεία της Βαλτικής ακτής καθώς και οι άλλοι κλάδοι στην πόλη του Γκτανσκ. Το καθεστώς τρομοκρατημένο ανακαλεί την απόλυση και υπόσχεται αυξήσεις στους μισθούς.

Όταν η απεργιακή επιτροπή των ναυπηγείων αποφασίζει δυο μέρες μετά να σταματήσει την κατάληψη, προκαλεί την αγανάκτηση ενός μεγάλου τμήματος των απεργών. Αντιπροσωπεία των οδηγών λεωφορείων τους ζητά να μην αφήσουν μόνους του υπόλοιπους συναδέλφους στην πόλη. Σε μια μαζική συνέλευση, παίρνεται απόφαση για συνέχιση της κατάληψης.

Οι απεργοί από τους εκατοντάδες χώρους δουλειάς συντονίζονται, στέλνοντας αντιπροσώπους στην Διεργασιακή Απεργιακή Επιτροπή (ΜΚΖ). Αυτή η επιτροπή δεν συντονίζει απλώς την απεργία, αλλά παίρνει αποφάσεις για μια σειρά ζητήματα όπως ποιες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας θα

λειτουργήσουν και ποιες ώρες.

Νίκη

Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Ξεκίνησε διαπραγματεύσεις μέσα στο κατεληγμένο ναυπηγείο - οι συζητήσεις μεταδίδονταν από τα μεγάφωνα παντού για να ακούνε όλοι οι εργάτες - και δέχτηκε την συγκρότηση ενός ανεξάρτητου συνδικάτου. Μετά από 15 μέρες ήρθε μια νέα εργατική νίκη: εκατοντάδες χιλιάδες ανθρακωρύχοι στην Σιλεσία απεργούν και επιβάλουν και εκεί την συγκρότηση ανεξάρτητου συνδικάτου.

Στις 17 Σεπτεμβρίου αντιπρόσωποι από 3.500 εργοστάσια και επιχειρήσεις με 3.000.000 εργάτες από όλη την χώρα συγκεντρώθηκαν στο Γκτανσκ και ίδρυσαν το ανεξάρτητο συνδικάτο Αλληλεγγύη. Τον Οκτώβριο το συνδικάτο έχει φτάσει τα 10 εκατομμύρια μέλη.

Εκατοντάδες και χιλιάδες "μικροί" εργατικοί αγώνες ξεσπάνε σε κάθε γωνιά της Πολωνίας. Νοσοκομειακοί στο Γκντανσκ καταλαμβάνουν το δημαρχείο για 11 μέρες. Απεργοί σιδηροδρομικοί κερδίζουν αυξήσεις. Συνολικά μέχρι τα μέσα του Οκτώβρη 4.500 εργοστάσια και άλλες υπηρεσίες είχαν κατέβει σε απεργίες.

Αυτοί δεν ήταν "μόνο" οικονομικοί αγώνες. Οι μεγάλες νίκες στα ναυπηγεία και τα ανθρακωρυχεία, ενθάρρυναν τους εργάτες παντού να φωνάζουν δυνατά ενάντια σε όλες τις αδικίες και την καταπίεση δεκαετιών. Για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς και τους χαμηλούς μισθούς. Για τις βίλες και τα "ειδικά καταστήματα" των γραφειοκρατών την στιγμή που οι εργάτες στέκονταν με το δελτίο στις ουρές και ζούσαν σε άθλια κτίρια. Για να απομακρυνθούν διεφθαρμένοι κρατικοί και κομματικοί αξιωματούχοι, αστυνομικοί που είχαν "διακριθεί" στο παρελθόν για την βαρβαρότητά τους.

Χαρακτηριστική είναι μια από τις πολλές τέτοιες κινητοποιήσεις, στην πόλη Τσεστόχοβα, στα νότια της χώρας. Στις 13 Νοέμβριο, αντιπρόσωποι από 150 εργοστάσια της περιοχής

καταλαμβάνουν τον σταθμό λεωφορείων απαιτώντας την απομάκρυνση μιας σειράς αξιωματούχων. Σύντομα ο χώρος της κατάληψης μετατράπηκε σε ένα τεράστιο λαϊκό δικαστήριο. Σε δυο μέρες ο δήμαρχος και οι άλλοι αξιωματούχοι παραιτήθηκαν.

Η δύναμη της Αλληλεγγύης στα εργοστάσια ήταν τεράστια. Σε κάθε τμήμα υπήρχε επιτροπή που έστελνε αντιπροσώπους στην επιτροπή του εργοστάσιου και στην περιφερειακή επιτροπή. Οι εργάτες είχαν δικαίωμα κάθε στιγμή να ανακαλούν τους αντιπροσώπους τους. Και μόνο η απειλή της απεργίας από τεράστια εργοστάσια όπως το Ούρσου (τρακτέρ) ή η Χούττα Βαρσάβα, με 10.000 εργάτες ήταν ικανή να κάνει την κυβέρνηση να υποχωρεί.

Η Αλληλεγγύη

Όμως η Αλληλεγγύη ήταν κάτι περισσότερο από ένα "κανονικό" συνδικάτο. Ήταν ο φορέας ενός τεράστιου κινήματος της εργατικής τάξης που η δυναμική του έφθανε να διεκδικήσει τον συνολικό έλεγχο της κοινωνίας. Γι' αυτό η επιτροπή της ήταν τεράστια. Στους αγρότες, που άρχισαν να συγκροτούν επιτροπές Αγροτικής Αλληλεγγύης. Στα πανεπιστήμια όπου σαρώνονταν από ένα τεράστιο κύμα καταλήψεων με αιτήματα ενάντια στην λογοκρισία, στα ψέματα της κυβερνητικής προπαγάνδας και τον ασφυκτικό έλεγχο του κράτους σε κάθε αναζήτηση και προβληματισμό. Ακόμα και τα πιο περιθωριοποιημένα τμήματα της κοινωνίας, όπως οι φυλακισμένοι άρχισαν να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. 2.000 κρατούμενοι στις φυλακές της Βαρσοβίας ξεκίνησαν διαμαρτυρίες απαιτώντας "τουλάχιστον τροφή σαν κι αυτή που τρώνε τα αστυνομικά σκυλιά".

Το καλοκαίρι του 1981 ένα νέο κύμα απεργιών και καταλήψεων συντάραξε όλη την χώρα. Οι υπάλληλοι της LOT του κρατικού αερομεταφορέα, κάνουν κατάληψη και απεργία με αίτημα να επιλέγουν οι ίδιοι τον διευθυντή της επιχείρησης. Στο Ολσάιν, οι τυπογράφοι απεργούν διαμαρτυρόμε-

νοι για τα ψέματα που έγραφαν οι εφημερίδες για την Αλληλεγγύη. Στο Στετίνιο οι λιμενεργάτες μπλοκάρουν την εξαγωγή τροφίμων. Γιατί να εξάγονται τρόφιμα την στιγμή που οι εργάτες στέκονταν με τις ώρες μπροστά σε άδεια καταστήματα; Στη Βαρσοβία οργανώνονται "πορείες πείνας" και οι οδηγοί των λεωφορείων τα αφήνουν για δυο μέρες στο κέντρο της πόλης. Στο Ζιράντοφ 14.000 εργάτριες υφαντουργίας καταλαμβάνουν τα εργοστάσια.

Το καθεστώς στην αρχή είχε παραλύσει. Οι συνηθισμένες μέθοδοι της καταστολής ήταν ανίσχυρες μπροστά σε ένα μαχητικό κίνημα εκατομμυρίων εργατών. Στη διάρκεια της κατάληψης του Γκτανσκ τον Αύγουστο του '80, το Π.Γ. του ΠΕΕΚ (του ΚΚ) είχε αποφασίσει να στείλει τον στρατό και την αστυνομία να σπάσει την κατάληψη. Οι διοικητές τους όμως αρνήθηκαν γιατί δεν είχαν εμπιστοσύνη ότι οι φαντάροι θα πειθαρχήσουν σε μια τέτοια εντολή. Όμως αυτή κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί έπ' άπειρον.

Όσο περνούσαν οι μέρες, το δίλημμα έμπαινε επιτακτικά. Είτε οι εργάτες θα έπαιρναν στα χέρια τους την εξουσία, την οικονομική και την πολιτική είτε η άρχουσα τάξη θα χρησιμοποιούσε την ένοπλη βία του στρατού και της αστυνομίας για να "αποκαταστήσει την τάξη". Η ηγεσία της Αλληλεγγύης προτίμησε να αγνοήσει αυτή την πραγματικότητα. Κήρυξε την "αυτοσυγκράτηση" για να μην προκαλέσει την επέμβαση του καθεστώτος και της Ρωσίας. Όμως έτσι απογοήτευσε την βάση της, και έδωσε την πρωτοβουλία στην άρχουσα τάξη.

Στις 13 Δεκέμβριο του 1981, ο στρατός με επικεφαλής τον στρατηγό Γιαρουζέλσκι επιβάλλει τον στρατιωτικό νόμο. Ειδικές δυνάμεις και τανκς διαλύουν τις συγκεντρώσεις και εισβάλλουν στα εργοστάσια και τα ορυχεία δολοφονώντας δεκάδες εργάτες. Χιλιάδες άλλοι ρίχνονται στις φυλακές. Οι άρχουσες τάξεις σε Ανατολή και Δύση έβγαλαν ένα μεγάλο αναστεναγμό ανακούφισης.

Αυτό που έλειψε από το εργατικό κίνημα της Αλληλεγγύης ήταν μια ηγεσία που θα είχε σαν προοπτική της την εργατική εξουσία, να πάρει η εργατική τάξη στα χέρια της την οικονομική και πολιτική εξουσία προς όφελος των αναγκών της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αντίθετα, ηγετες όπως ο Βαλέσα έτρεφαν αυταπάτες ότι μπορούσαν σιγά-σιγά να μεταρρυθμίσουν το σύστημα, και ότι η εισαγωγή της οικονομίας της αγοράς μαζί με κοινοβουλευτικούς θεσμούς όπως της Δύσης θα έφερναν την ευημερία και την πραγματική δημοκρατία.

Η χούντα του Γιαρουζέλσκι τσάκισε το εργατικό κίνημα αλλά δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Η οικονομική και κοινωνική κρίση συνέχισε να βαθαίνει τα επόμενα χρόνια. Το μόνο που πέτυχε, ήταν να οδηγήσει τους ηγέτες της Αλληλεγγύης ακόμα πιο δεξιά.

Το 1989 είχαμε την μετάβαση από τον κρατικό καπιταλισμό, στον καπιταλισμό της "ελεύθερης αγοράς". Τα παλιά αφεντικά του κράτους έγιναν ιδιώτες επιχειρηματίες και μαζί με μια χούφτα στελεχών της Αλληλεγγύης - που ήταν πια η σκιά του παλιού της εαυτού - έγιναν βαθύπλουτοι.

Η μεγάλη πλειοψηφία των 10 εκατομμυρίων εργατών που ανήκαν στην Αλληλεγγύη το 1980-81 νοιώθουν προδομένοι. Η πορεία του Γιατόσκ Κουρόν είναι χαρακτηριστική. Ήταν από τους πιο γνωστούς αντίπαλους του σταλινικού καθεστώτος. Στη δεκαετία του '60, ήταν ένας από τους συγγραφείς του "Ανοικτού Γράμματος στο ΠΕΕΚ" μιας μαρξιστικής ανάλυσης της πολωνικής κοινωνίας που κατέληγε προσκαλώντας την εργατική τάξη να ανατρέψει το κρατικο-καπιταλιστικό καθεστώς. Στη δεκαετία του '70 ήταν από τους ηγέτες της KOR και το '80-'81 της Αλληλεγγύης. Αλλά αντί για την ανατροπή τώρα υποστήριζε την μεταρρύθμιση: ήταν από τους βασικούς υποστηρικτές της θεωρίας της "αυτοπεριοριζόμενης επανάστασης" της συμβιβαστικής πολιτικής που οδήγησε το κίνημα στην ήττα. Στη δεκαετία του '80 αποδέχτηκε την "ορθοδοξία" της αγοράς. Έγινε υπουργός Εργασίας στην πρώτη κυβέρνηση της Αλληλεγγύης το 1989, αυτής που επέβαλε την "θεραπεία σοκ" στην οικονομία με ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων και λιτότητας.

Οι εργάτες της Πολωνίας αυτά τα δέκα χρόνια έχουν δώσει σκληρές μάχες ενάντια στην βαρβαρότητα της "ελεύθερης αγοράς". Πέραν το καλοκαίρι, ένα μεγάλο κύμα διαδηλώσεων και απεργιών σάρωσε την Βαρσοβία και όλες τις μεγάλες πόλεις. Οι εμπειρίες και τα διδάγματα του εργατικού κινήματος του '80-'81 είναι πολύτιμη κληρονομιά σ' αυτούς τους αγώνες, στην Πολωνία και σε ολόκληρο τον κόσμο.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Περισσότεροι από 7.000 τουρκοκύπριοι, μαζεύτηκαν την 1η του Σεπτεμβρίου στο στάδιο Ινονού σε μια εκδήλωση για την ειρήνη. Το συλλαλητήριο καλέστηκε από 45 τουρκοκυπριακές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα, με την ευκαιρία της παγκόσμιας ημέρας δράσης των εργατών για την ειρήνη.

Εργατική έκρηξη

Η εκδήλωση εξελίχθηκε σε ένα δυναμικό αντικυβερνητικό συλλαλητήριο με συνθήματα υπέρ της «ειρήνης και της δημοκρατίας» και υπέρ της ανάγκης για άμεση λύση του κυπριακού. Η οργή των τουρκοκυπρίων για την άθλια κατάσταση που υπάρχει στο βορρά αποτυπώνεται με τον πιο έντονο τρόπο στη διακήρυξη με την οποία καλούσαν στο συλλαλητήριο οι 45 οργανώσεις:

«Χιλιάδες τουρκοκύπριοι έχουν χάσει τις περιουσίες τους στο νότο. Η κυβέρνηση κατέσχεσε τις κυπριακές τους λίρες. Μια κοινότητα που για χρόνια ταπεινώνεται από τις κομματικές πολιτικές των κυβερνήσεων του κόμματος Εθνικής Ενότητας (UBP) του Ντεκτάς.

Τα ξενοδοχεία μας έχουν παραδοθεί στους βασιλιάδες των καζίνο που έχουν διωχτεί από την Τουρκία. Η ελευθερία και οι θελήσεις μας καταπατώνται από τους διορισμένους από την Τουρκία επικεφαλής, των αερογραμμών, των εθνικών δυνάμεων ασφαλείας, την κεντρική τράπεζα και άλλες στρατηγικές υπηρεσίες.

Η παραγωγή μας έχει καταστραφεί από τις συμφωνίες και τα οικονομικά μέτρα που εξυπηρετούν μόνο τα συμφέροντα της Αγκυρας. Χιλιάδες τα θύματα των τραπεζών που τα χρήματά τους τα έκλεψαν οι τούρκοι και τουρκοκύπριοι τραπεζίτες.

Ο πατριωτικός τύπος, δημοσιογράφοι, μη κυβερνητικές οργανώσεις εκβιάζονται στη σιωπή με την καταπίεση και την καταστολή, τις παράνομες διώξεις και με δολοφονίες. Δεκάδες χιλιάδες τουρκοκύπριοι που αντιστάθηκαν στους βρετανούς αποικιοκράτες και τους έλληνες φασίστες, αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν από το 1974.

Αυτός είναι ο απολογισμός των 26 τελευταίων χρόνων. Και τώρα η τουρκική κυβέρνηση, ο Ντεκτάς, η κυβέρνηση συνασπισμού UBP-TKP φέρνει ένα νέο πακέτο μέτρων οικονομικής καταστροφής για να σας κάνει να πληρώσετε το λογαριασμό για όλα αυτά εσείς....

Τώρα είναι η σειρά σας! Την 1η του Σεπτεμβρίου την Μέρα της Ειρήνης απαιτήστε από αυτούς να πληρώσουν για τα σπασμένα των τελευταίων 26 χρόνων. Απαιτήστε να σηκωθούν τα εμπόδια στο μέλλον και την ειρήνη που βάζει ο Ντεκτάς. Ελάτε στη πλατεία Ινονού και απαιτήστε να αποσυρθεί το πακέτο οικονομικών μέτρων»

Καυτό καλοκαίρι

Δεν είναι η πρώτη φορά που η οργή των τουρκοκυπρίων ξεσπά σε μαζικά συλλαλητήρια και εκδηλώσεις. Το περασμένο καλοκαίρι ήταν ένα ζεστό

καλοκαίρι για τον Ντεκτάς και τη κυβέρνηση του Ερογλου. Είχαν προηγηθεί κινητοποιήσεις των αγροτών που έκλειναν δρόμους με τα τρακτέρ τους, των γαλακτοπαραγωγών που έχυναν το γάλα έξω από τη Βουλή, ενώ στις 22 Ιούνη όταν επισκέφτηκε την βόρεια Κύπρο ο νέος πρόεδρος της Τουρκίας, οι γεωργοκτηνοτρόφοι έκλεισαν τους δρόμους και χρειάστηκε η παρέμβαση του ίδιου του Ντεκτάς για να ανοίξουν και να περάσει η προεδρική πομπή.

Όλα αυτά κορυφώθηκαν σε ένα μαζικό συλλαλητήριο στις 18 του Ιούλη με τη συμμετοχή 10.000 τουρκοκυπρίων. Ήταν το πιο μαζικό αντικυβερνητικό συλλαλητήριο που οργανώθηκε ποτέ στη βόρεια Κύπρο. Καλέστηκε από τα κόμματα και τις οργανώσεις της αντιπολίτευσης σαν απάντηση στη σύλληψη του αρχισυντάκτη και 5 άλλων δημοσιογράφων της εφημερίδας «Αβρούπα» με την κατηγορία της κατασκοπίας.

Η αντίδραση για την ενέργεια αυτή του Ντεκτάς έφερε για πρώτη φορά μαζί τα δυο βασικά κόμματα της αριστεράς το Τουρκικό Ρεπουβλικάνικο Κόμμα (CTP) και το Κόμμα Πατριωτικής Ενότητας (YHP) που με άλλες οργανώσεις και συνδικάτα κάλεσαν το συλλαλητήριο.

Σε μια προσπάθεια να εκτονώσει τις αντιδράσεις ο Ντεκτάς άφησε ελεύθερους τους δημοσιογράφους λίγες ώρες πριν το συλλαλητήριο, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το συλλαλητήριο έγινε με μεγάλη επιτυχία. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν: «Ντεκτάς παραιτήσου» «πάρε τον στρατηγό σου και τράβα» «οχι στο φασισμό» «εδώ και τώρα ειρήνη», αλλά και συνθήματα όπως «δεν μας πτοούν οι έλληνες». Όλοι οι ομιλητές κατάγγειλαν τον Ντεκτάς και ζήτησαν την αποχώρηση του διοικητή των τουρκικών στρα-

τευμάτων αλλά ταυτόχρονα δήλωσαν ότι «δεν θα υποκύψουμε ούτε στους ελληνοκύπριους».

Λίγες μέρες αργότερα ακολούθησε άλλη δυναμική πορεία που κατάληξε στην κατάληψη του κοινοβουλίου για τρεις ώρες από εκατοντάδες εξαγριμένους διαδηλωτές που διαμαρτύρονταν για την κατάρρευση 6 τραπεζών που είχε σαν αποτέλεσμα να χάσουν τις αποταμιεύσεις του πάνω από 30.000 άτομα. Ακολούθησε επίθεση της αστυνομίας με ροπαλά και δακρυγόνα με αποτέλεσμα την σύλληψη 200 ατόμων, κυρίως συνδικαλιστών

Οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν με καθημερινές καθημερινές εκδηλώσεις έξω από τα δικαστήρια και το σπίτι του Ερογλου μέχρι που η αστυνομία αναγκάστηκε να αφήσει ελεύθερους όλους τους συλληφθέντες, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Γ.Γ. του Κόμματος Πατριωτικής Ενότητας (YHP) και ο γραμματέας του συνδικάτου των δασκάλων (KTOS).

Λίγες μέρες μετά η Αγκυρα αναγκάστηκε να ανακαλέσει τον διοικητή των τουρκικών στρατευμάτων στη Κύπρο, στρατηγό Οζεϊνερλι. Η νίκη αυτή έχει γεμίσει αυτοπεποίθηση τους τουρκοκύπριους αγωνιστές. Κάτι που φάνηκε και στις εκδηλώσεις της 1ης του Σεπτεμβρίου.

Κρίση

Οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων τροφοδοτούνται από την βαθιά οικονομική κρίση η οποία οδήγησε σε τεράστια αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού που φτάνει σχεδόν το 300% τον χρόνο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και όσοι άλλοι πληρώνονται από το κράτος, δεν έχουν πληρωθεί τους τελευταίους μήνες. Μετά την κατάρρευση των 6 τραπεζών (ή μία από τις οποίες ανήκει στον συμπεθέρο του

Ντεκτάς) η κυβέρνηση ανέλαβε τη διαχείριση τους και υποσχέθηκε να δώσει πίσω τις καταθέσεις του κόσμου. Κάτι που όμως δεν μπορεί να κάνει, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει ο κόσμος και να προκαλέσει αυτό που η εφημερίδα Χαλκίν Σεσί αποκάλεσε «η απαρχή ενός λαϊκού κινήματος» ενώ τουρκικές εφημερίδες μίλησαν και για «εξέγερση στη Κύπρο».

Πολλοί τουρκοκύπριοι θα ήθελαν να δούν σύντομα μια διευθέτηση του κυπριακού με την προσδοκία ότι αυτό θα βοηθούσε να βελτιωθεί η οικονομική κατάσταση στο βορρά. Κάτι που σημαίνει ότι θα σταματούσε το εμπόριο και θα άνοιγαν οι πόρτες της Ε.Ε. Γι' αυτό η αντικυβερνητική διάθεση δεν στρέφεται μόνο ενάντια στην οικονομική πολιτική του Ντεκτάς και του Ερογλου αλλά και στην πολιτική τους στο Κυπριακό. Δεν είναι τυχαίο που τουρκοκυπριακή εφημερίδα χαρακτήρησε τις δυναμικές κινητοποιήσεις και τη κατάληψη της Βουλής σαν «Γιορτή της Ειρήνης και της Ελευθερίας».

Ταξική αλληλεγγύη

Οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές, δεξιοί και αριστεροί, προσπαθούν να εκμε-

ταλλευτούν τις αντιδράσεις και τους αγώνες των τουρκοκυπρίων για να τους παρουσιάσουν σαν αντικατοχικές εκδηλώσεις και να δικαιολογήσουν την εθνικιστική πολιτική τους. Είναι φανερό όμως ότι οι τουρκοκύπριοι δεν θα ήθελαν σε καμιά περίπτωση να αντικαταστήσουν τον τουρκικό στρατό και τον Ντεκτάς με τον ελληνικό και τον Κληρίδη.

Αντίθετα οι αγώνες των τουρκοκυπρίων δείχνουν με τον πιο έντονο τρόπο πόσο άδικο έχουν οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές που εδώ και χρόνια καλλιεργούν την εικόνα ότι στην άλλη πλευρά είναι όλοι συνταγμένοι πίσω από τον Ντεκτάς και τους στρατοκράτες της Αγκυρας. Η τουρκοκυπριακή κοινωνία είναι και αυτή μια ταξική κοινωνία με τις συγκρούσεις και τις αντιφάσεις της.

Οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι δίνουν τις καθημερινές τους μάχες ενάντια στους δικούς τους εχθρούς, τον Ντεκτάς, τον Ερογλου και τους στρατοκράτες της Αγκυρας. Η καλύτερη συμπαράσταση που μπορούμε να τους προσφέρουμε είναι να δυναμώσουμε τους δικούς μας αγώνες ενάντια στον Κληρίδη και τους δικούς μας στατοκράτες και εθνικιστές.

Μήνυμα συμπαράστασης της Εργατικής Δημοκρατίας στο συλλαλητήριο που οργάνωσαν 45 Τουρκοκυπριακές οργανώσεις στην πλατεία Ινονού την 1^η Σεπτεμβρίου για την Ημέρα Ειρήνης.

Στέλλουμε τους αδελφικούς χαιρετισμούς και τη συμπαράστασή μας σε όλους όσους παίρνουν μέρος στο συλλαλητήριο για τη Μέρα Ειρήνης. Οι εργατικές τάξεις στην Ελλάδα, στην Τουρκία και στην Κύπρο στις δύο πλευρές των συνόρων, υποφέρουν από το ίδιο εκμεταλλευτικό σύστημα που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους. Αυτοί που μας κυβερνούν χρησιμοποιούν τις ίδιες μεθόδους κατά μήκος των «εθνικών συνόρων» για να επιτεθούν ενάντια στην εργατική τάξη: τα διάφορα προγράμματα «εξυγίανσης» της οικονομίας, τα μέτρα λιτότητας, τις περικοπές στις υπηρεσίες και την κοινωνική μέριμνα, τις επιθέσεις ενάντια στους μισθούς και στα δικαιώματα των εργαζόμενων. Αυτά τα μέτρα επίσης περιλαμβάνουν και οι οδηγίες που δίνονται στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις από το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο κάτω από την ονομασία, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου, Παγκόσμια Τράπεζα κλπ.

Παρόλα αυτά, οι εργάτες κατά μήκος των κρατικών συνόρων έχουν επιδείξει τα πραγματικές δυνατότητες που υπάρχουν στην ταξική αλληλεγγύη όπως φάνηκε πέρσι στη διάρκεια των σεισμών στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Όπως φάνηκε ξανά όταν έγινε το κάλεσμα για να συγκεντρωθούν δότες μυελού των οστών για την περίπτωση των δύο αγοριών, Αντρέα και Κεμάλ, που πάσχουν από λευχαιμία.

Εμείς πάντοτε καταγγέλλαμε την ευθύνη της Ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης για τις αιματοχυσίες και τα εγκλήματα που έγιναν σε βάρος των Τουρκοκυπρίων. Το συλλαλητήριο για την Ημέρα Ειρήνης δείχνει ότι η πάλη πρέπει να στραφεί ενάντια στις «δικές» μας αντιδραστικές κυβερνήσεις. Κατά αντίστοιχο τρόπο, η κινητοποίηση που οργανώνεται στην Πράγα στις 26/9 ενάντια στη σύνοδο του ΔΝΤ και της ΠΤ, θ' αποτελέσει ένα δείγμα αλληλεγγύης και διεθνισμού από τους εργαζόμενους στην πάλη ενάντια στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο.

1^η Σεπτεμβρίου 2000

Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΜΟΙΒΑΙΑΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Την Κυριακή 10 Σεπτεμβρίου οργανώνεται στο Ληδρα Πάλας από τις 5:00μμ μέχρι τις 8:00 μμ Δικονοτική Πολιτιστική Εκδήλωση κάτω από τον τίτλο «Φεστιβάλ αμοιβαίας κατανόησης».

Το φεστιβάλ οργανώνεται από τα κόμματα ελληνοκυπριακά κόμματα ΑΚΕΛ, ΔΗΣΥ, ΕΔΗ, ΚΙΣΟΣ και τα τουρκοκυπριακά κόμματα Κοινωνικής Απελευθέρωσης, Κίνημα Πατριωτικής Ενότητας, Τουρκικό Ρεπουβλικάνικο Κόμμα.

Βέβαια δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι μόνο υποκριτικά υποστηρίζουν την επαναπροσέγγιση οι ηγεσίες των ελληνοκυπριακών κομμάτων. Δεν μπορεί ο Συναγερμός να δηλώνει υποστηρικτής της επαναπροσέγγισης και να στεγαίνει τουρκοφάγους πραξικοπηματίες και να σπίνει πολεμικά δόγματα με πυραύλους και τάνκς.

Πα' όλα αυτά είναι σημαντικό οι ειλικρινείς υποστηρικτές της επαναπροσέγγισης να πάρουμε μαζί μέρος σ' αυτή την εκδήλωση και να της δώσουμε το δικό μας διεθνιστικό περιεχόμενο.